

BUNA VESTIRE

ZIAR LIDER DE LUPȚĂ ȘI DOCTRINA ROMANEASCĂ

Director:
DRAGOȘ PROTOPOESCURedacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Bulevardul Elisabeta 12, etaj II.

TELEFONAN

Direcția, Redacția . . . 484.54
Administrația . . . 485.82

ABONAMENTE:

1 an Lei 700	1 an Lei 500
6 luni » 350	6 luni » 125
3 luni » 175	6 luni » 250

Comune urbane Comune rurale

An Nou

Prezint prea sfântul meu slovar.
Iată,
Din calendar,
Ani vechi se urie, ca munții de piatră.
Uile, de-avalma, haini, se desprind
Și pleacă spre goluri fără de nume.
S'aude tropot de roib năzdrăvan, în spume.
Pe creste, focuri străbune s'aprid.

Ani vechi se urie, ca munții de piatră.
An Nou:
Prezint stăpânire de Arhangheli pe vatră.

Vin — cele crescute din fulger și pară —
Flăcăii cu inimi de țară.

An Nou
Zidit pe umeri statornici și gând de erou,
Stărnește răsmeriți de oriuri neînfrânate.
Ogorul tresare și 'nce pe să cânte!

Rani fără de număr și cruci și morminte
Aduceți cu voi, feciori de bazalt.
Vă dau slobozenii și căile sfinte.
Destinul vă este granitic și nalt

Săbu de flăcări, furtuna să'nfrunte,
Vă dau din jelanii și plânsuri cărunte.
Inima voastră în piepturi de munte,
Bate ca ceasul, ca spada și focul.

Vă prinde de mână Norocul
A voastră e vatra. Și codrii. Și munții.
Vă cheamă străbunii.
Părinții și bunii.
Cărunții.
An Nou: birușii prevestesc.
Răsfâng oăile năpraz nic ecou:
An Nou! An Nou!
Azi Căpitanii, aspru, vorbesc.

Ca florile,
Ca zorile.
Ca toate sărbătorile.
Să crească,
Să înflorească.
Țara rumânească.
Stăntă,
Ca soarele sfânt depe Cer
Așa cum o cântă,
Feciorii de fier.

VALERIU CARDU

De-acum știu că ceea ce țara întreagă, sătulă de
timpul pierdut și dornică de fapte de adevărat pa-
triotism, așteaptă din ce în ce mai nerăbdătoare, va
săvârși virtutea legionară, cu credința-i nebiruită în
viitorul neamului, cu disciplina-i de fier, cu curajul
bărbătesc și cu organizația-i tare, sub conducerea
energică, conștientă, înțeleaptă, dominatoare și in-
spirată a Căpitanului.

Sextil Pușcariu
profesor universitar

«Pentru că Dumnezeu a ascultat rugăciunile, a
scoțit ranele, a primit lacrimile și a binecuvântat
jertfele. Iată, de ce cred eu, că lupta legionară va
birui.»

De aceia și mărturisesc.

Preot Grigore Cristescu
profesor universitar

Miscarea legionară e singura mișcare autentică, din adâncuri
instinctuale, pe această cale de destine.

România legionară se va înscrie în istoria neamurilor pământu-
lui, precum Legiunea și Căpitanul în istoria neamului nostru.

Dan Rădulescu
profesor universitar

Către legionari

In situația politică s-au produs schimbări.

In lumea legionară nu există nici un motiv de
agitație. Fiecare își sărbătorește în familia lui până
la capăt sfintele sărbători. Fără nici o grija.

Pe legionar nimic nu trebuie să-l tulbure și să-l
scoată din ordinul pe care l-am dat la închiderea
luptei electorale: PACE și ODIHNA.

Urez tuturor luptătorilor un mare an legionar.

29/XII/1937

CORNELIU Z. CODREANU

«Pentru că va reuși mișcarea legionară?

1. Pentru că are un Conducător cu autoritate care știe ce vrea.

2. Pentru că Conducătorul în toate împrejurările nu diferențiază pe legionari după clase

sociale.

3. Pentru că legătura între Conducător și cei cari îl urmează este bazată pe suflet și pe

dragoste; iar nu pe interese și pe posibilități de câpătuală.

Și este de ajuns!»

GENERAL RACOVITA

Legiunea va birui din cau za deosebirii fundamentale între sufletul soldaților ei și acela al

membrilor partidelor vechi.

Partidele politice sunt formațiuni incoerente asemănătoare dunelor de nisip, pe care vântu-
rile capricioase le adună și le împrăștiă, în timp ce Legiunea se prezintă unitară și rezistentă

ca o stâncă. Aceasta, pentru că la temelii partidelor politice stă interesul personal, în timp ce

Legiunea se sprijină pe cimentul etic al unei noi credințe.

De aceia Legiunea primește cu liniște viitorul asemănătoare unui bloc de granit care sfi-
dează valurile.

General Mehedinti
Cluj

«Nedorind nimic pentru sine — întrucât toată ființa sa, toată puterea tinereții sale și toată
viața pământească și le-a închinat țării — tinerețel legionar este încredințat că cei care vrea și
cei care face și va face, este bine.

De aci pornește și nădejdea lui nestrămutată în Biruință.
...Și de aceia eu sunt încredințat că va birui.

Colonel EM. CRISTODULO

Cava Ier al Ordinului Mihai Viteazul.

«Legionarismul este o lege, un sistem, o eră.
Biruința Legiunii se apropie. Nimic nu poate să-i stea în cale: nici ovrerii, nici cozile de
topora.»

Colonel V. PIPERESCU,
Soldat legionar.

BASM

Sase ani am supt la maică
și-un alt an la o ursoaică.
Foase verde a cucuții,
alți opt ani am supt din butii
din cu țara de cultur
zămii stă frunze în azur.
Un cu sânge gros de lup
să-mi abarască pânze în trup.

Frang, pe după gat, un trunchi,
și-mi dă cadru în genunchi.
In frigare coc țione,
chem fastoacile cu mine.
Umbra verde prin sloduni
mi-o ling peșteri și furtună,
Bura răpale la trântă,
munții mă potesc la nuntă.
Beau din ploscă zarea n'treagă,
îndes luna în dășagă.
Cu țarcana, furcă vie,
înăru 'n rai, la Sânt-Ilie.

Cântul meu în rogoale
văjăe și dă țarcoale.
Suflu cer peste voroave.
Din lăceferi fac potcoave,
că în grajdurile mele
roibii-s potcoviți cu stele
și ocale mari de vise,
pentru drumurile 'nchise.

Noaptea, dorm pe-un braț de joare
lângă paloșul ce arde.
Si prin somnul cu poene
ies, din lacuri, sânziene.
Vin, uitându-și apele,
să-mi sărute pleoapele
și să-mi dea comorile:
umerii cu zorile,
ochii cu livezile,
sânii cu zăpezile,
gura cu măgețele,
coapsele cu stelele
și cu mahmudelele.

M. RADU GYR

La suflet nou, politică nouă, politica jertfei, a
credinței, a luptei de fapte, nu de vorbe. Acea politi-
că dela care așteptăm o Țară nouă, o Românie des-
robită, stăpână în casa sa.

Tineretul legionar n'a așteptat nici o altă chema-
re, ca celelalte înighebări politice, decât chemarea
durerilor Neamului, ca să înceapă lupta pentru sfă-
râmarea lanțurilor robiei umilitoare.

Ion Găvănescul

«Numai educația și disciplina legionară vor pu-
tea înfrâna imoralitatea și corupția în care ne sba-
tem și vor face, după cum zice Moșă: «O țară ca Soa-
rele sfânt depe cer».

† dr. Corneliu Șumuleanu

Cred în destinul neamului românesc — deaceia
cred în biruința mișcării legionare. Un neam care a
dovedit uriașe puteri de creație, în toate nivelurile
realității, nu poate naufragia la periferia istoriei, în-
tr-o democrație balcanizată și într-o catastrofă civilă.
Mircea Eliade

CARTEA ȘI PUBLICATIILE LEGIONARE

Evident că o mișcare menită să reformeze din temelii viața statului nostru, cum e mișcarea legionară, n'a neglijat nici diferitele ramuri de activitate spirituală.

Iușiți Căpitani a scris o carte de mult răsunet, dând o pildă vie despre ceea ce e scrisul legionar, care trebuie să fie sobru, cumpănat și, totuși, plin de avânt, serios și fără inutilități formale.

Cine a citit «Pentru legionar», a putut vedea că sunt metodele scrierii noi, verzi, însușiți de Ion I. Moja în acea turburătoare «Craie de lemn», un rețut, dar nu mai puțin drastic, rechizitoriu la lumea veche, și un cald îndemnul pentru cea viitoare.

Cărțile legionare au cunoscut în anul 1937 o mare răspândire. «Crea de generație», cartea lui Vasile Marin cel de fericele pomenire, a interesat nu numai intelectualitatea propriei țări din România, ci și păturile largi de cititori.

Cărțile celorlalți luptători români în Spania, semănate de comandanții Al. Cantacuzino, N. Totu, Bănică Dobre și preot Dumitrescu-Borșa, au găsit de asemenea un justificat interes, ele fiind mărturie de prejă a celei mai mari jertfe legionare. Din cărțile acestor luptători, eroismul românesc se desprinde într-o impresiune atât de frescă, realizată cu dreptăți darzenia legionară.

Volumele cu note și impresii din Spania ale comandanților Al. Cantacuzino, N. Totu, Bănică Dobre și preot Dumitrescu-Borșa sunt un monument glorios, ridicat întru amintirea admirabilului eroism dela Majadahonda.

La Cernăuți, d. prof. univ. Traian Brăileanu, directorul revistei «Insemnări Sociologice», care, datorită forțelor întregii grupări, în frunte cu d. prof. Dr. Const. Zoppa, a reușit să înfrângă o editură, a tipărit două volume lucrări: «Statul și Comunitatea morală» și «Sociologia și Arta guvernării». Ultima e o mare operă, destul de înaltă, cuprinzând discuții, — și trebuie la amănunt cunoscută.

D. Dr. Ion Banea a scris o nouă ediție din lucrarea «Căpitani», de nobilă linie ideologică.

Desigur, spațiul nu ne permite să notăm toate aparițiile de literatură — științifică și beletristică — legionară. Vom menționa, totuși: «Naționalismul în artă» și «Naționalismul politic», de D. C. Amzăr; «Gânduri pentru țara nouă», «Tineretul și politica», «Stil legionar» și «Acesta vînturile care e-Carta Căpitaniilor, de Ernest Bernea; «Din lumea legionară», de Victor Gărcineanu; «Horia», de Ion I. Ioniță; «Suflet și gând» de Ion Verecar; «Tineretul și politica externă», de Mihail Polihronov (care, împreună cu Al. C. Tell, nea dat și primul volum din «Domnia lui Carol I») și o carte despre Ion I. Moja și Vasile Marin, de Ion Turcan, care, însă, a fost confiscată.

Vom nota aici și «Roza vînturilor», de d. prof. Nae Ionescu, ediție îngrijită de Mircea Eliade, a cărei apariție a fost îndemnată discutată și în coloanele ziarului nostru.

O interesantă publicație a fost și «Primul congres al studenților bucureșteni», din care eulegem aceste cuvinte, rostite de generalul erou Cantacuzino Grănicerul:

«Totul să se facă sub acoperișul bisericii și al Crucii. E bine ca, acî, în Bucovina, unde aveți elemente atât de diferite, toți creștinii să formeze front contra dușmanilor lui Dumnezeu. Și atunci veți fi învingători, iar nouă bătrînii ne va rămîne ca din mormînt să vă ținem: Să trăiască tineretul bucovinean!»

În poezie, spiritualitatea legionară a dat câteva realizări de mare artă, ca: «Țara», de Aron Cotruș, din care trebuie să citim acest măiestru pasagiu:

«nu-i lege, nu-i sîrădelege
gîndul la ochi de-acum să ni-l lege...
nu-i furtună aspră să ne întoarcă în gît
vorbele ce n'oi doști-au atît...»

ca un lunatic orb, pe-un flaut,
prin beznăle mele, te cauți,
te cauți:

cuvînt fără samînă, între cuvîntele
mulți,
rînd te-giu uria, — dăruiesc
pradă, —

toată în genunchi să cadă
și, cu pumnul pe armă, să te asculte...
timpul al cui e?
al cui e?
cine te bate brațele n'cu?
ce nețeles, neghib nemoroc,
puta-nar oredățăt opri iar pe loc:
pași de foc,
gîndul de foc...

oremea urieșă, izbăvitoare biserică,
de blid și goale și deșertică...
din acești străbuni, alege cuvinte,
aprinde,
nouă,
stăruie,

și îmbrăncește înainte —
o altă limbă...
țara se șterge la ochi și pași și
schimbă...

Valeriu Cărdu, creatorul unei noi forme de poezie, și-a tipărit cartea «Căpitani de lumină» — poeme de adevărată simfonie legionară, pornite, parcă, din sufletul întregii Țări. Ritmul lor bărbătesc, romanticismul fondului, crescut într-un echilibrat clasicism formal — au impus dintr-o dată un poet pentru care cuvântul mare nu e nepotrivit ca atribut îndubitabil. Scrierile în «Căpitani de lumină» un puternic dinamism de adevărată poezie legionară.

Între poezii de verde avânt național și vom mai cita pe: Const. Goga, Vasile I. Postecă (într-o altă volum, însă cunoscut, ca și George Drumur, din diferite publicații periodice) și Horia Stamatu, liric de serioasă realizare, asupra căruia vom reveni pe larg cu prilejul unei cronici literare.

Comandanții Radu Gyr și-a răspădit prin reviste balade de mîntenescă prosepă, lăsându-ne să așteptăm prea mult strîngerea în volum a marilor opere lirice de inspirație legionară.

În roman, am înregistrat «Tigrii» d-lui prof. Dragoș Protopopescu, der-

pre care nu vom scrie aici decât că e o carte de desăvîrșită viață și artă, iar în noul său scriu neaș al lui N. Totu, cel ce dela Creangă pornește.

Subliniem în această prezentare a anului 1937 și faptul că toți adevărații intelectuali au înțeles că și pună în serviciul românismului talentul. S-au pus pe linie de înțelegere, legionară în special d-nii prof. Sextil Pușcariu, prof. Mihail Manolescu (foarte categoric în «Lumea Nouă»), Lucian Blaga, Mircea Eliade, Vasile Băncilă, Dr. N. Roșu, C. Gane și alții.

În ce privește publicațiile legionare, ele sunt în continuă ascensiune. «Libertatea» dela Orăștie, a părintelui protopop Ioan Moja, bătrînul naționalist cu etern tînăr elan, și-a dus înainte opera de luminare legionară a maseilor. Deasupra acestei publicații, spiritul eroului Ion I. Moja veghează întru plină românescă.

Numer de număr, «Libertatea» aduce însemnate contribuții la cunoașterea fenomenului legionar. Scrierile pe fețele tuturor și cu multă dragoste, «Libertatea» se orînduiește întru cea mai de preț hrană sufletească pentru popor.

«Glasul strămoșesc», publicația condusă de d. Dr. Ion Banea, care apare la Cluj, strînge mult entuziasm în paginile sale, aducându-ne îmbucurătoare solii ardelen.

«România creștină», tipărită de d. Sergiu Florescu la Chișinău, răspunde lumină în înjururile basarabene.

«Omul Nou» care e editat de valorosul ideolog Stere Mihalache la Brașov, cu colaborări alese, ca ale lui Vasile Băncilă, publică în fiecare număr și o interesantă pagină pentru muncitori. «Brațul de fier» și «Legionarii» is deosebitele nevoșnice organe de luptă legionară.

În fruntea revistelor legionare stă «Insemnări Sociologice» a d-lui prof. Traian Brăileanu, în jurul căruia activează: Leon Toșa, Ionel Turcan, C. Macrin, Barbu Șugrășchi etc.

«Rînduială», în jurul căreia s-au strîns Ernest Bernea, D. C. Amzăr, Ion I. Ioniță, Ion Căneanu, Eugen Ioniță, Ion Căneanu, Nicolae Popp, Victor P. Gărcineanu, C. Nicolae-Bărdă și alții, publică studii serioase, documentate, și poezie aleasă.

«Orientări», revista părintelui C. R. Crișan, excelentă în critică. «Cărușul» din Sibiu e o publicație pe cât de entuziasmată pe atât de sobră. «Țara Sîpășului», a camarazilor Pompei Atanasiu și Cicerone Mucenic și-a început după patru numere apariția, din cauza persecuțiilor îndurate din partea revizorului școlar din Cernăuți.

«Ideea Românească», scrisă de came-

razii Paul Costin Dăleanu, Iordache Nicoră, Haig Aterian, Horia Stamatu, Argavir Aterian, Ștefan Ion George, etc., a dat numere excelente alcătuite.

«Iconar»-ul camaradului Liviu Rusa a cultivat în special poezia și proza literară prin: George Drumur, Vasile I. Postecă, Ionel Negură, George Chlopina, Aurel Marin, Yvonne Rossignol, Gh. Antonovici, Neulă Roșca, T. Nicodem și alții.

Deși a trecut mult timp dela apariția lor, sunt mereu citite colecțiile publicărilor: «Axa», «Vestitorii» și «Revișta mea».

Vom menționa, pe lângă acestea, că și în arta plastică s-au realizat două frumoase afirmări: pictorii Basarab și G. Zlotescu.

Această sumară trecere în revistă ne arată suficient căte valori — dintre care unele foarte mari — s-au conștientizat sub nobila flamură a Legiunii.

O aleasă intelectualitate, cu adevărat creatoare, se definește în clocotul refacerii spirituale a Țării.

Peste meschinăria unei false intelectualități — cotropită de străinism, de cadentă, imorală, căci nu și-a servit niciodată patria — se ridică astăzi o altă de forțe spirituale.

Minunea asta a făcut-o Legiunea! MIRCEA STREINUL

Fenomenul legionar și cultura

În fața biruinței legionare, co înainteză, năpraznie uneori, ca un pui de munte, iar altelei masiv, solemn și dăru ca lava unui vulcan, lumea veche încearcă din când în când să ia poziție și să reacționeze. Atunci ni se aruncă întro pioasă betisoare de întrebări: «Unde sunt puni în impas? Pentru ele sunt și cele luate de raportul între fenomenul legionar și cultură. Cu aer de anguri binevoitori ni se spune: «Da, da, foarte bine: ziua de mâine va fi ziua Statului legionar. Dar ce păcat va fi pentru mișcarea culturală... Fenomenul legionar nu are adăpost pe problemele culturale. Fenomenul legionar este preocupat exclusiv de latura politică și va sacrifica fenomenul cultural sau le va privi dintr-un unghi strălucit. Statul legionar, ca stat totalitar, are să înăbușe opera de creație indivi-

duală și astfel are să împiedice adevăratele valori să se manifeste și operele de artă să târască la lumină...»

Cei cari vorbesc astfel raționează cu idei preconcepute și nu pot înțelegi adevărurile de mîine, pe care mecanismul lor intelectual nu le poate integra în formulele actuale. Nu să înțelegem că scopul însemnărilor lor de față. Cî, pentru noi înșine, pentru a ne desăvîrși cunoașterea, — pe încă o latură, — a fenomenului legionar, vrem să încercăm a lămurii adevărata lui poziție față de cultură. Iar dacă, în treacăt, vom subțura și obiecțiunile pe care unii încearcă să ni le opună pe planul cultural, cu atât mai bine. Să nuse creadă că vrem să rămînem datori cu vreo lămurire sau că nu suntem la largul nostru în vreo discuție.

Gîndirea legionară

Primul aspect al problemei este și cel mai lesno de înțeles, căci el ni se înfățișează sub forme concrete de o impresiune atât de amănunțită.

Legionarismul, pornit cu lozinele «țara și muncă», era firesc să pună accentul pe faptă.

Întro atmosferă infectă de retorica politicianilor, primul realizări concrete și-a aflat simbolul în căminii, în tabere de muncă și în bisericile cari țâșneau din ele către cer.

Putîndu preț pus pe literatura teoretică, pe maculatură «programelor» și a manifestelor, era un corolar firesc al acestei atitudini și retorice. Tot atât de firesc a fost însă, ca odată cu dezvoltarea mișcării, acești studenți, acești «intellectuali», — cari, pornind o vorbă să dovedească prin muncă palmele dorinței lor de înfăptuire, — să strîngă în conștientul în mîni. Și gîndul ce atîcea la temelia legionarismului a prins să se închege într-o activitate doctrinară, la început răsărită, sporadică, mai apoi organizată, multiplă, compactă.

Azi, gîndirea legionară a atăcat aproape toate problemele cari se ridică în calea unei organizații de Stat. Rămînă pe o metafizică proprie, în toate domeniile să fixat o viziune legionară, derivând logice din principiile esențiale ale mișcării, trăgînd consecințele ei, prin exprimarea totală a unei gîndiri coerente. Gîndirea legionară

piatră de temelie a Statului de mîine, formează azi o bibliotecă impresionantă. Niciodată, nici un partid, nici o organizație, nici o mișcare politică din România nu s-a putut mîndri cu o doctrină atât de bine încheată.

Dar, ceea ce este și mai important, izvoarele acestea de gîndire legionară nu rămîn literă moartă, filă necoresctă în rafturile unui club sau în depozitele unei tipografii. Puterea lor de circulație este fără seamăn. La ele vin să se adape pături tot mai largi de muncitori, tîrîni, studenți și burghezi, cari își dau seama că în publicațiile legionare nu sunt alinați zecii de programe ipocrite și nerealizabile, ci mărturisiri ale unui crez de viață, dus până la ultimile lui consecințe, aplicat în toate domeniile activității omenești.

În acest sens, gîndirea legionară nu dovedește numai că de puterile ce sunt posibilitățile de a crea cultura, de a gîndi în abstract — ca și de a făptui în concret, — ale legionarilor. Mai este și dovada că în Legiune, rațiunea însăși a fost integrată într-o crea, a devenit mîndrie de credință, și-a preschimb în «faptă legionară».

Astfel așa cum Legiunea a știut să trasă punte peste prăpastia dintre clasele sociale, ea a știut să pună opoziție și rupturii dintre gînd și faptă.

Arta în viața legionară

«În tot ce este creațiune sufletească, frîndurare și abucium pentru o înălțare spirituală, arta are nu numai chemarea de a fi prezentă ci datoria de a închege, de a ajuta această creațiune spirituală prin mijloacele ei de permanentizare a eforturilor și manifestărilor trecătoare ale sufletului. Lupta legionară se întindează în rîndul înțeles pe crearea unui spirit nou, a spiritului legionar... De aceea lupta aceasta, îndreptîndu-se în rîndul înțeles asupra domeniului sufletesc, iar asupra celui mintal doar în rîndul al doilea, va întredrăsi mijloacele artei înainte de cele ale

logice. Căci sufletul, sentimentele, interiorul nostru spiritual pe care vrea să-l reformeze lupta legionară, nu ni se dăruie în influențate și formule prin mijloacele cari să se vibreză sufletul, care deplasează ceva în el...»

Astfel vorbea Moja despre artă, și cuvintele lui lămură admirabil integrarea artei în viața legionară. Această integrare s-a adevărat mai înțeles prin cămine, mai apoi prin poezie. Căminele legionar, a fost minunat mijloc colectiv de suflă sufletescă, reprezentă o apărare excepțională în viața spirituală a românului. Pentru a o în-

țelegem trebuie să ne reprezentăm că, dela cîntecele populare în care s-au oglindit toate durerile și bucuriile neamului, în care s-a turnat toată simțirea lui și pînă la cîntecele legionar, nu există trepte de trecere. Un mare gol și o prăpastie care, peste venacuri, ne face să redăm sufletul neamului în sufletul legionarilor. În acest mare gol dintre ele, toate posibilitățile artei culte au încercat să se inscrie o ex-presie artistică a sufletului națiunii. Nici chiar marile momente ale istoriei noastre n-au putut să se exprime într-un strigăt lăric care să rămîndă. Etapele istoriei noastre din ultima sută de ani nu au fost strădănuțe în sunet de mare așa cum au pornit să fie strădănuțe etapele istoriei legionare. E semnul fără greș că istoria ce începe azi izvorăște din adăncurile sufletului acestui neam.

Tot astfel, nici o mișcare politică din țara noastră nu s-a putut încă exprima în poezie. Fiindcă nici una nu reprezenta un elan al sufletului colectiv, elan care, — pe linia marelui lirism, — să îndrăznească expresia artistică. Nu este oare un fapt uluitor că, în țara noastră, să meraj în adevăr cu lozinci culese din strofele unui poet? Dar și odat deplin de înțeles.

Răspundînd marilor elanuri sufletești ale neamului și oglîndindu-le, arta legionară se arată de pe a-cum menită să suplinească lipsurile artei noastre de până azi. Căci, după cum spunea Ion Moja, «arta legionară are să se nască dintr-un unghi bine de o gravă desnoare; marile suferințe, marile speranțe românești de astăzi, nu au găsit aproape nici un ecou în lumea literară și a celorlalte arte...» Iar adevărul este că ansamblul creațiilor artistice ale unei epoci trebuie să cuprindă ansamblul caracteristicilor vieții su-fletești a acelei epoci. Dacă se limitează doar la un fragment al vieții, ignorînd, nesimțind abuciumurile, durerile și bucuriile celorlalte, valoarea artei acelei epoci e redusă și săracă, oricît de perfectă ar fi o-perele create. Și în deosebire de săracă, e desonorată arta care își limitează să plămăda la lutul micilor dureri, al micilor bucurii, dar nu simte marile tragedii, nu are simțul marilor viziuni...»

Arta legionară se îndreaptă spre aceste viziuni adănci, spre o exprimare a faptelor uluitor ca, în țara

Statutul legionar și cultura

Acest adevăr ne luminează calea și spre înțelegerea ultimului aspect al problemei: raportul dintre fenomenul legionar, — în formele lui statale, — și valorile culturale.

Acest raport este determinat organizării, — așa cum a arătat luminos Vasile Marin, — prin structurarea noțiunii de stat și a noțiunilor de națiune și de cultură. «Națiune — stat — cultură», sunt termeni identici, o națiune neputîndu-se proiecta în istorie decât integrată sub forma stat, iar statul acesta nu-și poate valida dreptul de afirmare în raport cu celelalte state decât prin cultura sa.

Cultura este cea mai înaltă expresie de viață a unei națiuni. Ea totalizează manifestările cele mai autentice și mai profunde ale genului național, ea este quintesența înșurătorilor superioare cu care divinitatea a înzestrat o națiune. Cultura... este un fenomen specific fiecărei națiuni, iar universalitatea valorilor culturale relese toamă din unicitatea fiecărei dintre ele... De aceea creștinul propriu culturii este statul național...»

Îndrăgînd neamul nostru spre așezările unui stat național, legionarismul, stare de spirit și nu partid politic, tînde să repună și spiritul românesc în drepturile sale. Reinforțîndu-l spre izvoarele lui firești, în etape și în specificitatea națională, reluînd vechiul proces înfrînjat al «formei fără fond» pentru care Malareșcu și Caragiale în-

noastră, să meraj în adevăr cu lozinci culese din strofele unui poet? Dar și odat deplin de înțeles.

Răspundînd marilor elanuri sufletești ale neamului și oglîndindu-le, arta legionară se arată de pe a-cum menită să suplinească lipsurile artei noastre de până azi. Căci, după cum spunea Ion Moja, «arta legionară are să se nască dintr-un unghi bine de o gravă desnoare; marile suferințe, marile speranțe românești de astăzi, nu au găsit aproape nici un ecou în lumea literară și a celorlalte arte...» Iar adevărul este că ansamblul creațiilor artistice ale unei epoci trebuie să cuprindă ansamblul caracteristicilor vieții su-fletești a acelei epoci. Dacă se limitează doar la un fragment al vieții, ignorînd, nesimțind abuciumurile, durerile și bucuriile celorlalte, valoarea artei acelei epoci e redusă și săracă, oricît de perfectă ar fi o-perele create. Și în deosebire de săracă, e desonorată arta care își limitează să plămăda la lutul micilor dureri, al micilor bucurii, dar nu simte marile tragedii, nu are simțul marilor viziuni...»

Arta legionară se îndreaptă spre aceste viziuni adănci, spre o exprimare a faptelor uluitor ca, în țara

Statutul legionar și cultura

Acest adevăr ne luminează calea și spre înțelegerea ultimului aspect al problemei: raportul dintre fenomenul legionar, — în formele lui statale, — și valorile culturale.

Acest raport este determinat organizării, — așa cum a arătat luminos Vasile Marin, — prin structurarea noțiunii de stat și a noțiunilor de națiune și de cultură. «Națiune — stat — cultură», sunt termeni identici, o națiune neputîndu-se proiecta în istorie decât integrată sub forma stat, iar statul acesta nu-și poate valida dreptul de afirmare în raport cu celelalte state decât prin cultura sa.

Cultura este cea mai înaltă expresie de viață a unei națiuni. Ea totalizează manifestările cele mai autentice și mai profunde ale genului național, ea este quintesența înșurătorilor superioare cu care divinitatea a înzestrat o națiune. Cultura... este un fenomen specific fiecărei națiuni, iar universalitatea valorilor culturale relese toamă din unicitatea fiecărei dintre ele... De aceea creștinul propriu culturii este statul național...»

Îndrăgînd neamul nostru spre așezările unui stat național, legionarismul, stare de spirit și nu partid politic, tînde să repună și spiritul românesc în drepturile sale. Reinforțîndu-l spre izvoarele lui firești, în etape și în specificitatea națională, reluînd vechiul proces înfrînjat al «formei fără fond» pentru care Malareșcu și Caragiale în-

Ion Cantacuzino

CALENDAR

JOI 30 DECEMBRIU

ORTODOX: Cuv. Martiră Anisia din Teolonic.
CATOLIC: Regele David.
SOARELE: Răsare 7.54, apune 16.24.
Moartea lui Ion Creangă (1889).
VINERI 31 DECEMBRIU
ORTODOX: Martira Melania Romana (419).
CATOLIC: Sf. Silvestru (Papa — +354).
SOARELE: Răsare 7.54, apune 16.48.
Catastrofa dela Clurea (1916) cu 1900 morți, din prea mare patriotism liberal.
SÂMBĂTA 1 IANUARIE 1938
ORTODOX: Sf. Vasile cel Mare.
CATOLIC: Sf. Vasile.
SOARELE: Răsare 7.54, apune 16.48.

Scena și ecranul

In câteva cuvinte

Teatrul Modern

La Teatrul «Modern» spectacol de mîine seară Vineri (Revelion), cu «Crima din Expresul Verde» va începe precis la ora 9 și un sfert și se va termina la 11 și 20.

«Crima din Expresul Verde» este realmente spectacolul cel mai amuzant și cel mai indicat pentru seara de Revelion.

Sîmbătă, «An Nou» matineu și seară «Crima din Expresul Verde».

Teatrul Vesel

Fiind distrus de incendiul dela Eforie, reprezentațiile piesei «Teoria Cocosului» cu Vasile-Birlio, în rolul principal, continuă să aibă loc în sala teatrului Libertății, din Paz, Comedia, în fiecare zi la ora 6.

Compania Cărbuș

anunță redeschiderea atagiunei pentru ziua de 16 Ianuarie, în sala cinematografului «Savoy» în același cadru de mare

lux, pe care l'am cunoscut în cele câteva tablouri prezentate la Vox-Eforie.

Alhambra Palace

continuă seria succesorilor obținute la teatrul Alhambra. Reprezentațiile au loc în fiecare seară la ora 9, iar matineurile de Joi, Sîmbătă și Duminică la ora 2.

Crima din Expresul Verde

obține un real succes de public la teatrul Modern, din str. Știrindar 14. Reprezentațiile au loc în fiecare seară la ora 9, iar matineurile de Joi, Sîmbătă și Duminică la ora 2.

CINEMA ARO

prezintă marelui film francez «Stigmatizata» cu Victor Francen și Sessui Hayakawa

TEATRE

OPERA ROMANA: Othello.
TEATRUL NAȚIONAL: Ion al Vădanel.
STUDIO-UL NAȚIONAL: Pădurea spânzuraților.
TEATRUL REGINA MARIA (matineu, ora 6): Gîndul; (seară): Stăpîna din La Paz.
TEATRUL «LICH CULTURALE»: Tichigul politician.
TEATRUL MODERN: Crima din expresul verde.
ALHAMBRA: Alhambra Palace.
TEATRUL COMOEDIA: Problemă de rezolvat.
TEATRUL LIBER (ora 6): Teoria cocosului; (seară): Coloniile.

Teatrele de sub direcția D-lui SICA ALEXANDRESCU

COMOEDIA În fiecare seară și în matineurile de azi, Joi, Sîmbătă și Duminică la ora 2 jum. Tel. 471.71

Problemă de rezolvat Azi Joi și Sîmbătă la ora 6: OM de INCREDERE

Regina Maria Azi matineu ora 2 jum. Frații Karamazov Azi matineu ora 6; Gîndul

Seara la ora 9: Stăpîna din La Paz Mîine seara ora 8 Stăpîna din La Paz

Sîmbătă matineu ora 2 jum. Stăpîna din La Paz seara ora 9 și Duminică ora 2 jum. Sîmbătă și Duminică la ora 6: Gîndul

Duminică seara ora 9 Frații Karamazov

LIBER În fiecare zi la ora 6 — Numai până la 7 Ianuarie Tel. 546.80

TEORIA COCOSULUI În fiecare seară și în matineurile de azi Tel. 546.80

COLONIALE

Teatrul ALHAMBRA ALHAMBRA-PALACE

2 acte și 55 tablouri de M. Constantinescu și N. Vlădoianu Muzica de I. Vasilescu

De revelion TEATRUL MODERN Str. Știrindar 14 Director: Ionel Tăranu

CRIMA DIN EXPRESUL VERDE Începe la ora 9 și 15 precis și se termină la 11 și 20 fix

CINEMATOGRAFIE

ARO: Forfătura (Stigmatizata) și Jurnalul.
CAPITOL: Copilul ulmănu, Jurnal și complotare.

CARLTON: «Numă cu repetiție».
SCALA: Prima noaptea, Jurnal Paramount.

TRIANTON: Farmecul Boemiei și Jurnal.
SELECT: Lucrarea Borgia.

SAVOY: Program de varietăți (music-hall).<

Pe la ora 2 sau 2% soră-mea bate speriată la ușa: «Armata!».

Înteleg că e poliția și sâr din pat să aprind lumina.

In aceeași clipă ușa e sgâlțită violent. Deschid. În odaie năvălesc cinci sau șase comisari.

Nevastă-mea s'a sculat și ea. Și-a aruncat un șal pe umeri. E palidă dar deloc speriată. În schimb, mama-mea și soră-mea nu-și revin ușor în fire. Stau în hall finite «la respect» de baionetele celor doi jandarmi care străjuesc intrarea camerii. Tatăl meu, bătrân, e însă furios. Preținde mandate de arestare, procurori și alte bazaconii. Înjură guvernul. Îl trimiți la culcare.

Cel mai în vârstă dintre comisari — cum am aflat mai târziu — mă întreabă ceremonios:

— D-voastră sunteți d. avocat Mihail Polihroniade?

— Da. E vorba de o percheziție sau de o arestare?

— Imbrăcați-vă!

— Aveți mandat de arestare?

— Aveni!

— Pot să-l văd?

— Lăsați că vi-l arătăm noi mai târziu.

Noroc că n'am prea multe scrupule legaliste. De altfel îmi dau seama că orice opunere ar fi zadarnică și ca adept al forței, cedez forței. Încep să mă îmbrac.

D-l — nu mă slăbește din ochi.

E înalt, gras, cu fața roșcovană și părul cărunt. Pare «un bon papa» dar are experiență și nu m'asî mira dacă din când în când își răcorește palmele solide pe fața vre-unui delictiv purpuriu.

Celălăi comisari au început să cotrobăiască prin odaie.

Pernele sunt «palpate», salteaua supusă unui examen de elasticitate, somiera întoarsă pe dos. Draperiile ferestrelor sunt vigoșos scuturate. Soba pare a fi un obiect foarte primejdios. E cercetată în fel și chip. Pereții sunt ciocâniți ca din întâmplare.

Mai greu e cu cărțile care trebuie scuturate toate. Noroc că se ocupă trei comisari cu această importantă operație.

La birou s'a instalat personajul cel mai interesant

are vre-o patruzeci de ani, o statură mijlocie, ras, fața tânără și părul alb colilie.

Tip de polișt din filmele americane. Incontestabil inteligent și cu mult «flair». Pare că m'a cîntărit repede.

Pentru el sunt o gască în materie de comploturi.

Răscolește totuși conștiințios vre-un șterg de oră printre fișe, hârtii, dosare.

— Ce faceți cu atâtea hârtii domnule avocat! Ne pierdem o gramădă de vreme!

N'a găsit nimic!

— Plecăm domnule șef?

D-l are însă experiență și... răbdare. Ia el în primire biroul în timp ce d-l se așază în fotoliu și a-

prinde o țigare.

Imediat a găsit ceva suspect

— De unde vine asta?

Imi întinde o scrisoare primită acum patru ani dela Mircea Eliade de la Calcuta.

— Din India!

pune scrisoarea suspectă deoparte.

— Dar asta cine e?

— Hotărât, Mircea Eliade mi-a părut întotdeauna dubios.

Poliția imi confirmă simțimintele obscure. Fotografia e tot a lui Mircea Eliade cu barbă și înveli într-un cerceaf murdar. E fotografia lui de Joghin dintr'un ashram în Himalaia.

Vrednicul polișt nu-i satisfăcut de explicațiile mele deaceia pînc și poza deoparte.

Peste vre-un ceas s'a făcut o gramăjoară de lucruri suspecte: o agendă, o scrisoare de la Petru Comarnescu de la Los Angeles, un caet de notițe și rezumate din cărți citite, câteva fișe.

Percheziția în cameră s'a terminat. Ieșim acum pe sală.

La fiecare ușă câte un jandarm cu baioneta la armă.

D-l cercetează cu luare aminte dulapul.

Răstoarnă toate rufele, scutură hainele și le scoatește prim buzunar, își bagă nasul în pantofi, le pipăie pielea și le ciocănește talpa.

Trecem acum în odăile părinților. Apoi în pod, pe urmă la beci, în bucătărie, în baie.

Pe la cinci suntem gata. Imi iau ziua bună de la ai mei. Sunt sigur că peste două, trei ceasuri voi fi înapoi. Mi se va lua o declarație și atât.

O nevoie mă silește să mă abat din drum. Cer întâi îngăduința d-lui.

D-sa mi-o acordă grațios dar... mă însoțește.

Cinudată senzație!

Sunt oarecum jenat. D-l mă privește calm dar

insistent.

Renunț. Pornim la cheștură.

Alaiul nostru e destul de mare.

alți trei sau patru subcomisari, un agent în civil și doisprezece jandarmi.

Nu-mi închipuiam că sunt a

tât de periculos.

Drumul până la cheștură îl facem în tăcere. Singur d-l exclamă într-una:

Părintele Georgescu-Edineț, mic, slab, palid, cu o bărbuță rară, cu ochii blajini pare desprins dintr'o icoană. A fost luat mult mai brutal și pretenșia-i bolnavă. Se apleacă abătut spre mine:

— Mi se pare că ne duce la Jilava!

— La Jilava? Nu se poate!

— Ba da. Așa am auzit.

Și după o clipă de tăcere:

— Cunoști pe chestorul

— Da.

— Roagă-l să dea ordin să nu ne bată!

— Să ne bată?

— Da. La Jilava se bate.

Am să fiu bătut! Mi se pare imposibil.

Totuși, în definitiv de ce să nu fiu bătut?

Un domn civil, elegant, între două vârste, ne striga la catalog.

N'a fugit nimeni.

— Putem pleca, declară domnul elegant.

— Jandarmi luați-i în primire. Unu de om.

Suntem luați în primire.

Jandarmul își infixe solid mâna în gulerul cămășii, a hainei și a paltonului. Am impresia că e puțin nedelicat.

Mă întorc către domnul elegant:

— Nu înțeleg să fiu luat de ceață. Merg și singur.

— Domnule avocat, eu v'am dat în primire jandarmului îmi răspunde amabil domnul elegant.

Jandarmul își infixe mai străvăș pumnul în ceață și presează solid, cu genunchiul, șezutul domnului avocat protestator.

Scoberăm astfel scările.

În fața cheșturii așteaptă mai multe autobuze.

Sunt suți într'unul din ele împreună cu Părintele Edineț, cu Vasiliu.

Restul autobuzului e înțesat de jandarmi.

Pornim.

Autobuzul iese în Bulevardul Pache. Mergem probabil la Prefectură. Autobuzul o ia pe Calea Moșilor. Vom coti pe semne de la Piața la stânga, spre Văcărești.

Autobuzul trece de Piață și se îndreaptă spre Belu.

Mergem la Jilava!

Trecem pe lângă Belu, pe lângă Cimitirul Ovreiesc, înainte pe șoseaua Giurgului.

E încă întunecet beznă — să tot fie șase sau șase jumătate.

Nimeni nu vorbește.

Totul mi se pare așa ciudat. În trei ceasuri violare de domiciliu, percheziție ilegală, sechestrare și deportare... cu destinație necunoscută.

De ce nu m'ar bate?

Dar bine că nu trăim sub teroarea țaristă sau — ferească Dumnezeu — hitleristă ci într-o adevărată democrație. Și că guvernul liberal e apărătorul civilizației pe aceste oropsite meleaguri.

JILAVA

După o jumătate de oră de drum în noapte autobuzul se oprește. Am ajuns.

Mai multe autobuze roșii strălucesc la lumina farurilor.

Ne dăm seama că alții ne-au precedat.

Domnul elegant coboară primul, după ce ne-a ordonat să nu ne mișcăm. Se dau jos apoi cățiva jandarmi, însășișit descindem și noi, fiecare cu jandarmul respectiv în ceață.

Odată operația terminată un ordin scurt ne pornește înainte. Coborâm pe un fel de alee înspre gura fortului. Deoparte și de alta a drumului sunt înșirați soldați cu baionetele la armă, în poziție de atac. Din cinci în cinci soldați unul ține o faclă.

Facem vre-o cincizeci, șazeici de pași până în gura fortului, unde e instalată o mitralieră în poziție de tragere, cu servanții lângă ea.

În gura fortului, un gang larg având în fund poarta de intrare în închisoare — la dreapta corpul de gardă și la stânga un culoar. Stopăm. Jandarmii se dau de o parte. Santinela, un soldat mic și țigănos zâmbește cu prietenie și mă îmбие cu gesturi largi înspre culoarul întunecos:

— Pofțiți pe aci, pofțiți pe aci.

Am un moment de ezitare. A-tăta polițea zâmbitoare mi se pare suspectă. Probabil că în acest culoar întunecos vom fi bătuti și e greu omului să se obișnuiască cu gândul primei bății.

Strâng dinții și pornesc înainte. Fac câțiva pași, fără să mă lovească nimeni, și dau pe stînga într-o cameră slab luminată complet goală, cu pământ pe jos.

Rând pe rând sosesc.

Părintele Georgescu-Edineț, Vasiliu, Moș Bărsan și ceilalți.

Sunt uimit! N'am fost bătut deși concluzia logică a evenimentelor petrecute în această noapte, începând cu năvala polițistă într-o casă pașnică și culminând cu presunea genunchiului jandarmereșc, era o bătaie sd.avană.

Peste puțin suntem trecuți în corpul de gardă. Aci atmosfera e chiar cordială. Soldații ne pri-

vesc cu vădită simpatie, unul spune tare:

— Au ajuns aici din cauza jandarmilor.

Suntem predați administrației închisorii. Fiecare e strigat pe rând. Depunem banii și a-

tele.

În timp ce se efectuează această operație își face apariția în semiîntunericul corpului de gardă un personaj ciudat.

Mic, gras, cu ochii strălucitori, are o figură de tătar, o căciulă trasă adânc peste urechi. Pare autoritar și hotărât. Zâmbește și el.

La început cred că e vreun inspector de poliție, imediat văd însă tresele de colonel. Este colonelul Izet Ali Kadâr, comandantul Inchișorii Militare și de-acum incolo stăpânul nostru.

Însășișit formalitățile s'au terminat. Ne ia în primire Dom' Major Călin. Pașim pragul închisorii. Poarta se lasă după noi. Se crapă de ziuă.

Străbătem o curte largă și, după ce traversăm al doilea gang, ne îndundăm într'un culoar întunecos și întortochiat.

Trecem pe lângă mai multe celule din care se aude șgomot până să ajungem la o celulă în fața căreia Dom Major Călin se oprește precaut, scoate o cheie, o potrivește binisor în

broască și apoi, brusc, trăneste ușa de perete.

Întru buimăcit, înăuntru și deodată aud o exclamație veselă:

— Uite-l și pe Polihroniade!

Era glasul lui Ioan Moja.

INCHISOAREA

Jilava! Odinioară când îi auzeam numele parcă simțeam cum imi intră frigul și umezeala în oase.

Acum aveam prilejul s'o cunoșc.

Jilava e un fort, face parte din linia de centură a Bucureștilor. După război fortul a fost transformat în închisoare. Pro-priu zis spatele fortului, partea dinspre București, cazarma și reductul. Partea dinspre inamicul eventual, fața fortului, batoarele și turelele, sunt neîntrebuinate și despărțite de închisoare printr'un solid baraj de sârmă ghimpată.

Tot fortul e construit sub ni-velul pământului. Sar punea spune că toate clădirile sunt ridicate într'o gropă adâncă, să tot aibă vreo șapte-opt metri. De aceea accesul în închisoare se face pe un drum înclinat, lung ca de vreo treizeci de metri, care te duce la suprafață jos, la gura fortului. Cum cobori, la stânga, e o cameră mare care servește drept corp de gardă, la dreapta o altă, tot atât de mare, ce e întrebuințată ca evorbiitor, în fund înaltă, lată, solidă, poartă închisorii.

Într-un punct din curtea

exterioră, lungă de vreo 500-600 de metri și largă de vreo 20-30. Din curte își dai mai bine seama că ești într'o groapă. Zidul de pământ se ridică drept iar când ajunge la suprafață se prelungește cu un gard de lemn de încă 2 metri. În total vreo 8-9 metri. Din douăzeci, în douăzeci de pași, deasupra gardului se ridică o platformă și o gheretă pentru santinela. Deasupra porții, dominând toată curtea un post de mitralieră. Suntem bine păziți!

În curtea exterioră, ochii în-tălesc, în fața, o clădire lungă de câteva sute de metri, înșirându-se pe aproape toată lungimea curții, e cazarma sau mai bine zis fosta cazarmă. Din curte intri direct într'un gang mare având, în fund, o nouă poartă iar pe dreapta și pe stânga două coridoare întunecoase pe care dau celulele. Celule e un fel de a vorbi. Sunt camere mari, înalte, bine luminate care serveau drept dormitoare soldaților. În fiecare din ele pot să încapă ușor 10-14 oameni. Zidurile cu o grosime de aproape un metru, la ferestre zăbrele de fier groase, ușa masivă cu o broască cât toate zilele. Ciment pe jos.

Pe poarta din gang dai în curtea interioară. Mult mai mică, cuprinsă între zidurile înalte, — fără ferestre spre interior — ale cazarmii, Zidurile înalte — circa 6 metri — ale fortului și pereții reductului, curtea interioară are formă circulară,

ea înconjoară reductul, imensa clădire formând un cerc perfect.

Nu mai jumătate din reduct e folosit ca închisoare. Deasemeni curtea interioară e barată — de o parte și de alta a reductului — cu sârmă ghimpată. Așa dar la dispoziția deținuților rămâne un semicerc. Dela un capăt al semicercului la celălalt sunt aproximativ 150-200 metri iar lățimea e de vreo 10 metri. Pe zidurile cazarmii și ale reductului, gheretele cu santinela, în dreptul batajelor de sârmă câte o mitralieră în poziție de tragere.

Senzația sinistă de închisoare o ai mai ales în curtea interioară, Zidurile înalte care te înconjoară, bucată de cer strâmtă deasupra, zăpadă murdară pe jos, lipsa oricărui orizont vizual, mitralierele amenințătoare îndreptate asupra ta, totul contribuie la crearea unei atmosfere deprimante.

Intrarea în reduct se face tot printr'un gang, peste un pod solid sub care e apă. La dreapta și la stânga un culoar mult mai întunecos ca cel al cazarmii. Pe culoar, atât la dreapta cât și la stânga, câte două cazemate, cu plafonul boltit, lungi cam de douăzeci de metri, late de șase. Luminate fiecare prin câte un singur geam, bine zăbrălit care dă în curtea interioară. La extremitatea culorului, de fiecare parte, câte o ușă prin care intrai în trei cazemate mari — dând una în alta — iar în fund o poartă mai mică.

Pe noi ne-a băgat în prima dimineață în celulele din aripa stângă a cazarmii. Apoi, către amiază, ne-a trecut în cazematele reductului. Cu prilejul celui de a doua «treceri» pe la Jilava am stat câteva zile într-una din cazematele mari iar pe la 4-5 Ianuarie, am fost mutați, — d. general Cantacuzino, Nichifor Crălnic, Dragoș Protopenescu, Neagoe Flondor, — în cazemata mică din fund.

Față de alte închisori Jilava oferă avantajul unei oarecare

libertăți. De dimineață, pe la ora opt, până seara pe la șase ai libertatea să te plimbi prin curte. Ești închis în celulă sau cazemata, numai 12-14 ore, restul timpului te poți mișca, e-

vident într'un spațiu restrâns, dar te poți mișca.

Această libertate se datoră în primul rând faptului că Jilava e una din închisorile cele mai strașnice din lume — după părerea mea, Evadarea e quasi-imposibilă. Ori pe unde ai voi să ieși ochiul santinelor te urmărește de sus. Ca să fugi ar trebui să spargi ușa sau zăbrelele celulei, apoi — admițând că în curte nu te-or vedea santinela eecac e imposibil — să te cațări pe un zid drept de vreo opt metri înălțime și să izbutiești să treci printre santinela așezate la douăzeci de pași una de alta înșăfășit pe urmă — pe toată raza fortului — treci printr'o adevărată pânză de santinela.

Lată de ce — după spusa lui dom' major Călin expert în materie — în cincisprezece ani n'a evadat decât un comunist și... un pseudo-legionar.

Alt avantaj al Jilavei, celulele de pedepsă nu există. Singura pedeapsă — într'adevăr distrugătoare — e să te ție zi și noapte închis în celulă într'un frig de crapă pietrelă.

Iarna la Jilava e un frig siberian. Trebuie să arzi vagoane de lemne ca să se încălzească cazematele. Vara e și mai rău. Pe pereții curge apă. Toate clădirile fortului fiind acoperite cu un strat de circa 2 metri de pământ, îndată ce se desgheață umezeala nu mai poate fi stăvilită.

Jilava devine cu adevărat jilavă. Reumatismele sunt zestreă tuturor deținuților. Lată «casa» în care vom locui luni de zile, trăind clipe vesale și triste, momente mari și momente tragice, zile de dezamăgiri și zile de în-suflețire.

(Din volumul «Amintiri din Jilava» care o apare în curând).

Scrisoare de Grăciun boierului

Sunt cel mai cinstit boierule, cel mai drept
Nu mă las cu nicio umbră de gât, cu nimeni de piept,
Imi muncesc singur ogorul, singur mi-l ar
Toamna, porumbul singur mi-l tău, singur mi-l oar,
Imi vâd de casa mea ca nimeni altul, Coptilor mei
Le spun și acum povești despre adne și despre smet,
Îi învâd și acum să se închine, îi învâd rugăminti,
Și seara stau singur cu capul în mîini, ceasuri întregi lăngă
doi trei tîlcuiri.

Sunt cel mai drept om din sat boierule, cel mai sărac
De nimic nu mi-e fried și gîtu și să rabd și să tac,
N'asî rîdlea niciun deget contra cuiva, contra vreunui boier
Și ca să-mi apăr pămîntul m'asî duce cu drag și în cer.
Dar ce-ai zice Măria-Ta, dacă 'ntr'o zi prine de urd,
Nemai putînd răbda să-mi vînd mîndăliga din bîdătură,
Pentru porumbul meu dus, în alte țări, pentru dreptate,
Pentru toți cei cărora li se ia liniștea, li s'a făcut strămădăte.
Ce-ai zice, boierule, dacă mi-ai

lăsa nevasta...

Și ați pleca să mă rădăboiesc cu toți ciocoli din țara asta!

VIRGIL CARIANOPOL

INDEMN

Răbdare, camarade!
curînd de tot lumina va rupe tîndări bolta
și sorii biruinței lucind te vor orbi.

Atunci va fi, bîdie, pe pragul tău de țară
în loc de lacrimi albe o mare de belșug,
cu plugul te vei duce sub cer de primăvară
și cântul biruinței îți va rodi sub plug.

Va fi atunci ogorul o pace nesfîrșită,
porumbul tău va crește mai nalt spre cer senin
și din albastra zare, pe fruntea ta lovită,
va cobori sîrutul lui Moja și Marin.

Miron Sănger

Vreți să cunoașteți:

Inceputul vieții parlamentare în România?

Situația armatei noastre înainte de războiul independenței?

Viața de curte și de familie a primului Rege al Românilor?

Frământările politice și culturale; progresele tehnice; campaniile de presă; oamenii politici de acum 60 de ani?

Citii

spledidul volum de 400 de pagini și 50 de planșe

Domnia
LUI
Carol I
DE
MIHAIL POLIHRONIADE
și
ALEXANDRU OR, TELL

TIGRII

roman
DE

Dragoș Protopopescu FRAGMENT

Și totuși, într-o bună zi, curtea închisoarei zornăie de lanțuri. Trei păsări negre abătute asupra Dumbravei.

A fost așa. De ca zori s'a svenit, că sunt aici. Că au venit de cu noaptea. Dar au dormit la Registratură, cine știe, poate până să li se facă formele, dimineața.

Și atunci o tăcere a cuprins toată Dumbrava. Cazematele parcă și ele se întorceau din loc către partea de unde ei puteau sosi. Cazematele! Vremea chiar s'a oprit în loc. Așa cum se va fi oprit pe marginea lacurilor de minune, în primele timpuri ale credinței.

Cele trei curți interioare furneau de legionari. Jungla religioasă făcea ca de apariția unui animal plecat acum câteva veacuri și întors acum cu mirul depărtărilor pe el.

— Au sosit? Unde sunt? I-a luat dela Registratură? De ce nu i-a aduce la noi? Nu-i vom vedea nicidecum?

Dezolare a fost mare când colonelul le-a spus că da sunt aici, înșă... Dincolo, în cealaltă curte, unde stau comuniștii, într-o aripă jărăginită.

Au început evadările spre ei. Primul care le-a dat de urmă a fost — mai încape vorbă? — Anastaz.

La aceeași vreme se înființase în a doua curte a închisoarei, curtea comuniștilor, o cantină. Destinul erau așa de mulți — de dreapta și de stânga — încât Direcțiunea s'a gândit să le deschidă într-o cazemată mai mică, lângă poartă, o cantină. Puteai veni, cu bilete. Dar mai puteai veni și pe furis, strecurându-te pe poartă, când sentinela sta de vorbă sau se mișca dela post.

Cantina era în josul unui coridor. Cum suia pe acest coridor, coteai la stânga și dădeai de cazemata celor trei. O sentinelă cu arma la umăr, în ușă. Pe coridor, nimeni. Se puteau după zid, la cotitură, și scoteau capul.

— Uite, vezi, asta e coridorul! Pe coridorul asta stau ei...

— Acolo unde-i setinela?!

— Acolo!!

— Ce-or fi făcând?!

— Or fi mâncând, or fi dormind!

— Or fi citind!!!

— Se poate și asta. Acum hai-deți, să aduc alți doi!

Și pleaua fericit că au văzut coridorul pe care stau cei trei, care la vremea aceea or fi mâncând, or fi dormind, sau or fi citind.

Stefan Anastaz aducea pe vizitatori înapoi și lua din cazemate alți doi, pe care-i scotea pe poartă (căpătase, el știe cum, o învoială dela coridor să treacă oriunde vrea dintr-o curte circulară în alta). Li dădea două minute la cantină, acesta fiind pretextul. Cereau o țigară militară sau o limonadă și de acolo, eșughi! pe coridor, sus, spre cazemata cu mister.

Zile în șir legionarii s'au intrupat din sportul acesta ca dintr-o viziune la Ierusalim. Ei vedeau coridorul pe care ședea Picadorii!

Săi vadă la față, să treacă măcar prin fața ferestrelor lor, ar fi fost prea mult. Dar vedeau coridorul. Și era de ajuns. Zile, nopți întregi s'a dormit și mâncat bine la Dumbrava pentru acest simplu motiv: coridorul!

Și iată, cum spun, că într-o bună zi le-a fost dat să-i vadă și la față. Curtea zornăie de lanțuri.

Picadorii erau mutați în chiar cazematele legionare.

Erau ei, da, înfrânt simplu pe poartă, urmați de o sentinelă și plutonier. Câte și trei îmbrăcați în negru. Cu lanțuri de picioare.

Niki întâi, cu fața cheară deasă, vărgit, cu un zâmbet palid încremănit pe buze. Dorul, parcă mai înalt și mai violete, frumos ca de grabă devenit soldat; de buș seamă, așa trebuie să fi arătat unul din fugeții care au gonit, în frunte cu arhanghelul cereș, pe Satan până'n fundul iadului.

Al treilea, mic, spătos, cu capul disproporționat de mare, dar de rară, hotărâtă inteligență.

S'au înșirat cu toții pe două rânduri și au dat onorurile. Ei, feroți, parcă vedeau rotind pământul și drumul suind mai de grabă la cer decât spre aripa din stânga, cea mai pălăsită, a cazematei.

De atunci, prin fața cazematei lor, pe la fereastra lor care da în curte, un adevărat pelerinaj. Din geam ei zâmbeau, făceau semne, dădeau veselii din cap. Păreau așa de apropiați și așa de depărtați. Oameni care treceau prin moarte.

Ecevi Iromă che estato all Inferno!

Iată omul care a fost în Infern. Se putea spune de fiecare dintre ei, așa cum despre alieii ei, în anul mediu, spuneau când li vedea, locuitorii Veroneli.

Și n'aduceau într'adevăr eu și o altă lume, de undeva, din cer sau sub pământ?

Prin ce străfulgerări grozave trebuie să fi trecut ei, prin ce întunecimi de iad? Coruri se vor fi desfășurat la picioarele lor, oceane de beznă și smolă; în chinurile prin care au trecut, în viziunile de care s'au dilatat, căi lactee trebuie să fi atins eu umărul.

Oamenii aceștia au făcut istorie.

Chinurile sunt ale Facerii Lumii. La fel viziunile lor de apocalips. De pe cele mai înalte piscuri au privit în jos spre prăbușirea lor pentru o lume, pentru o nouă naștere și-au sărutat cu frenezie abisul.

«Domniță, dă-mi numai o navă, și când va bate ceasul, ți-o vom aduce la picioare cu o întreagă lume la proră, a spus odată un nădărnă Isabelei de Castilia.

Și ael om a descoperit o lume.

Tineri braconieri ai idealului, născii ai credinței, serafimi ai să raciei și mizeriei, la fel și dănușii s'au hotărât să vâslescă abisurile morții. Au aruncat în marea sângelui butoaiele cu saramură ale putreziciunii trupesti, au luat aerul sinăra de nas și au legat-o de piciorul catargului; și pe acele mai curate din largul morții, s'au dus să descopere o nouă naștere.

Istoria o pot face numai știuții, sau cei ce pot suferi ca stinții.

«Roși de foamea de dreptate ca de un balaur care n'a mai mâncat din vremea potopului biblic, hrăniți de revolta care e milă, și mila care o fi ea o porumbiță de cer dar are ghiare de fier și nu-și face culbul în tîmii decât ca să le sfășie, vulturii aceștia au fost născuți prin păduri și văgăuni de munte, dar olată ce li s'a dat drumul și-au recunoscut cerul.

Pentru ei, tineri au părăsit lumea. Sunt inguri, Doamne? Ești singur, spun chiar scrierile tale, nu atunci când părăsești lumea. Ești singur numai atunci când lumea te-a părăsit.

Ei au părăsit lumea. Dar lumea nu i-a părăsit. Acolo unde stau închiși nu sunt singuri.

Evenimentele nu sunt nimic. E numai istoria.

Sentimentele nu sunt nimic. E numai suferința.

Lume, nu-i blestema. Prostime, înțelege-i. Timp, descoperă-te în fața lor.

Maică a Domnului care a fost și el umil și sărac ca ei și ova mai revoltat, gândește-te că au fost exact la datorie. Sărăcii sunt totdeauna exacte. Atât.

Beatus et magis dare quam accipere.

Și ei au numai ce au dat.

Și s'au dat pe eruce, patul de dragoste al lui Ius.

Maică a Domnului, iartă-i, și sărută cu sărutul mamelor lor care n'ei că-i mai pot plânge de îndurare rate ce sunt. Maică a Domnului, plânge-i în frumos. Și adu-ți aminte că fiii acestor mame, așa miei și târziu cum s'au născut, sunt prin durere nu mai puțin contemporanii Filii tău.

Domnul Eulampe căuta să citească în ei semnele timpului său.

Magi erau ai unei sumbre apariții? Ispășitori ai unui mileniu de robie și becinie de neam? Ce simț al prefacerilor care lui fi scăpau, gerșua pe trupul lor simplu de fară?

Din ce coelau macedonean, ce populare vândute își sunau clopotele de festival tragic al suferinței lor? Ce bucurii nevisate, ce frenezii, ce exaltări rupsese inima lor de trup și-o aruncase dincolo de timp și spațiu? O aruncase ca pe o piatră în geamul lui Dumnezeu. Ca Dumnezeu să le înă la geam, să-i recunoască și să-i cheme pe numele la el, în casă.

Toți oamenii au o Golcondă a vișului său, domnul Eulampe, încă viu, chema mai cu seamă pe aceștia: senzația grozavă de a te rupe dintr'odată de pământ, eliberarea a-cesta peste abis, voluptatea aceasta de anticipare a morții.

Pedagogia inefabilă a neantului. Legată de un crez, prelungită în spirit, o astfel de realizare a morții trebuie să fie cea mai acută dintre învieri. Cea mai vastă și exaltată naștere.

Cu fruntea de care ceruri s'au trezit, acești bluturi de rouă ai morții! Acești zori care trebuie să fie unioi și să aibe loc numai odată în viața omului, tinerii aceștia li s'arunca o clipă. Durerea lor era poata dorul încă după roua aceasta evaporată dela prima atingere cu mâna.

Domnul Eulampe în lumina lor înțeleasă mai bine legionarismul.

Adoptase sistemul celor 500 de pași, al doctorului. Dar era numai ca să poată trece prin fața ferestrelor lor. Pornea din cazemata alergând; în dreptul lor își însoținea pașul. Vădea pe vrenul la fereastra, cu capul în jos — la ce se gândea? — sau cu privirea afară la viață, pe altul plimbându-se prin odaie cu capul drept, parcă iarăși urmărind ceva. Și era izbit de distincția lor gravă. Un aer de mire plutea peste persoana ei. Ce logodnă ilicită contractase ei, că păreau așa de streini de restul lumii, și așa de fericiți dincolo!

Iși aducea aminte de prima nuntă văzută, copil. Mireasa îl im-

sionase mai puțin. Dar vai, mirele, ce frumos și fericit i s'a părut în boteală și frizură nouă și odată de pătina pară de o taină nouă! Săptămâni întregi, școlarul s'a oprit în drum spre casă, în pragul farmaciei — mirele era farmacist — ca să-i mai vadă odată biruitor și fericit, cu boteala pară încă scânteind pe el, cu corurile de biserică, și «Isaia dănuște» după el.

Mirele!

De atunci a trebuit să treacă mulți ani și copilul să devină adolescent, ca să poată concepe ceva mai sfânt pe lume decât mirele!

Și fi vedea acum pe aceștia, cu ochii de mirare ai copilului, în aceeași distincție de oameni care s'au împărțit dintr'o taină, miri ai morții, logodnici ai durerii.

Cu o fericire în ochii de aleși, cu oădăjii de boteală pe ei, a căror veșnicitate ar fi făcut să moară stelele.

Simpli, sărac îmbrăcați, dar luminați dinăuntru ca nu știu ce gâdnii mari, fosforescente. Nefsemnați la fâptură, atinși pe tot trupul, dar cu gândul la ceva mult mai departe de ei, la ideea căreia se aprindeau de culori fantastice pe dedesupt, ca fluturii și pasările când vine primăvara cu iubire.

La fereastra cum godesu ieșea din ei sufletul și-i îmbrăca, un suflet palid și înalt, care se lipsea de grațiile închisoarei, ca fața unei palide domnițe, de vitraliile unui castel.

Simpli și senini, reci de eternitate. Și parcă idealizați.

Miri ai morții, logodnici ai durerii.

Adesea Sfântul îi ajungea din urmă, cu pași neaveș:

— Iți plac și ție băieții, nu?

— Da, sfinte, da. Dar nu pricep oădăjiiile astea de noblete, care pe-te puțințele văzului meu și peste orice înălțimi, îi îmbracă.

— A, să-ți spun... este Marea Prezență. Este oă băieții aceștia au simțit și trăiesc în sânul unei noi Prezențe. O prezență de eternitate și absolut, prezența morții. Nu-ți aduci aminte de căta noblete se învestimăntă imediat un mort? Un vagabond, un corsetor, un biet bătrân roș de carii, odată mort devine un rege, un patriarh. Toți morții se-mănă a regi sau patriarhi. Aveau dreptate aceia care pe unii nici nu-i lăssau să se lungescă și-i înmormântau în scaune sau tronuri. Moartea pune totdeauna un tron la picioarele omului.

— Acei rece inexplicabil al mortului, acea rece de eternitate.

— E tocmă această noblete a Mării Prezențe. Moartea e singurul mijloc de a mai înnoia biata turpitudine omenească... de a da omului printr'o purificare la rece, printr'o consumare subită a păcatului, printr'o abstractizare în ideal, ova din nobletea lui originară.

— Atunci legionarismul nu e ori-mă... nu e vechia concepție teroris-

ta că piatra angulară a societății e călăul.

— Legionarism, pe cât pricep eu, oare nu sunt din lumea voastră, este istoricism. Legionarul e un om care face istorie cu ajutorul religiei al morții.

A fi legionar înseamnă a avea o idee istorică despre viață. A crede adică în majestatea timpului, fără dimensiunile căruia individ sau popor, nu-ți poți lărgi groapa și nu poți trăi o moarte vie. Acea moarte pe care au trăit-o și o trăiesc toți sfintii și eroii, toți Napoleonii și Iusii.

«Fiindcă veni vorba de Ius, el e acela care a trasat aceste dimensiuni de suferință al Crucii. Ai observat că orice cruce, chiar crucea lui, e așa construită ca brațele ei să depășească brațele răstignitului. E modelul divin al suferinței. Și este așa, ca să lase încă loc tuturor milenilor de adaptare, dilatare, depășire de sine prin durere.

Legionarul e omul care știe toate astea... și știe numai atât. A, e o condiție. Fiindcă de îndată ce știi altceva, fosforescența dinăuntru pâleşte, licuricele se sting și lumina zilei brutale.

Și legionarul e un om care stă cu urechea ciulită și ascultă secolele. Atât și nimic mai mult.

În secole pică (suptă lui). În secole își iubeste țara, regele, mama, Căpitanul. La suzul acestor nume el se aprinde de flăcări, ca un popor de crimă. Și mira primăvărtească la luminii, așteaptă mai departe secolele, așteaptă moartea.

Așteaptă ca o luminare, veșnicia.

La căpătiiul ei se consumă legionarul.

În veșnicie orice zăst a lui căzând, el știe că face ecorul. Un căcat al lui, întunecă și desățează pe vecie pământul. O faptă a lui bună e aplaudată de ingerii... care stau pe deschizătura cerului și privește numai ce fac legionarii. O greșală, o răutate a lui, o netrebnicie, face să sufere seminția, loveste holdole și lăși, cine știe, pe dumuri, bunătăți de familie, face flumeli necredințosi și prunoi să nască chiroși. O faptă de curaj, o învie din mormânt, veevozi și călătește fața veacurilor de tot ce-i lașitate; o danie, ridică de pe uliți pe toți leproșii pământului; o moarte a lui, întărește aștele în vinele bărbatilor și face din drojdia aeră de până acum aluatul istoriei.

Domnul Eulampe s'a apropiat de tot de fereastra celor trei.

Sfântul îi simte dorința și îi da de subașori și-l ridică ușor.

Domnul Eulampe se uită oă și copilul săracului în casa bogatului.

Nu se mai vedea nimic. Intunecoul înghițise balne, pat de scânduri.

Cei trei intrau în veșnicie.

Flăcări istorice.

Dragoș Protopopescu

Suntem la înălțime cu produsele noastre

Conservelor de pește
GRIVITA
preparate în fabricile sale proprii
din CETATEA ALBA
sunt excelente la gust

AVETI ÎNCREDERE ÎN
PRODUSELE ROMÂNEȘTI

PASTA PENTRU DINȚI
SIMBOL

ESTE UN PRODUS DE FABRICAȚIUNE CURAT
ROMÂNESCĂ. PREPARAT ÎN MOD ABSOLUT
STIINȚIFIC, ÎNTRUNEȘTE TOATE CONDIȚIILE PE CARE
ȘTIINȚA ȘI IGIENA LE POATE CERE UNEI PASTE PENTRU DINȚI.
CEREȚI LA TOATE FARMACIILE, DROGERIILE ȘI PARFUMERIE ROMÂNESCĂ
PASTA PENTRU DINȚI
SIMBOL
ABHALAJUL DE CULOARE VERDE
PENTRU COHENZI: LABORATORUL "SIMBOL" BUL. ELISABETA 49 A 7A 2/II

D. Eugen Savu a luat în primire ministerul finanțelor

Eri, la ora 13.30, în prezența funcționarilor superiori ai ministerului de finanțe și a conducătorilor instituțiilor pendinte de acest departament, a avut loc predarea ministerului de către D. M. Cancicov, noul titular d. ministru Eugen Savu.

D. Cancicov, a prezentat pe rând d-lui ministru Eugen Savu pe toți directorii din minister și conducătorii instituțiilor anexe.

Adunându-se apoi d-lui ministru Savu, d. M. Cancicov spune că se îndălește azi doi oameni mulțumiri: unul care vine cu nădejdea că va realiza ceva folositor țării, celălalt pleacă cu oarecari constatări.

Vorbind despre funcționarii d-șii spune că rezultatele la care a ajuns, se datorează colaborării strânse dintre d-șii și aceștia, iar pe acești funcționari trebuie să-i cucerim prin acel bun simț care impune respect.

Prezintă în continuare noului

Marele Magazin
la
JORDAN A. IONESCU

S-sor
LA BALONUL ALBASTRU
Strada Carol No. 62

Vinde eftin
Articole pentru:
**Școli, Nunți,
Botezuri.**
**Manufactură
Confecțiuni
Încălțăminte**

Incurajați industria
și
comerțul românesc

Vacanța bursei de Anul
Nou și Bobotează

Cu prilejul anului nou, bursa de valori va lua vacanță începând d-șii sedința de Joi 30 Decembrie a. c. Activitatea va fi reluată în ziua de Luni 31 Ianuarie 1938 la ora 11 dimineața.

Străgările obișnuite pentru fine de an se vor face în ziua de Joi 30 Decembrie a. c. la orele 11 dimineața, înainte de începerea operațiunilor.

În vederea sărbătorii Bobotezei și Sf. Ioan, Bursa va lua din nou vacanță după sedința zilei de Marțuri 31 Ianuarie, reluându-și activitatea Luni 10 Ianuarie 1938, orele 11 dimineața.

REVELION CU MARE ANTREN
La restaurantul **VIȘOIU**
cu următorul program artistic de la Teatrul **CARABUȘ**:
D-ra JOUJOU PAVELESCU
cu apreciatul duet
GIUGARU-ANTONESCU
dela Teatrul **ALHAMBRA** răsfățată:
DAN DEMETRESCU-GIOVANI
Orchestra Maestrului SIBICANU
voce **CRISTIAN VASILE**
Refineți ultimile mese

Vestimente, obiecte
bisericești, bijuterii „**Unirea**”
Constantin P. Mateescu, Str. Carol, 9
Telefon 478/50

Petre Alicuciu
cluj
Str. Regina Maria No. 44
Magazin pentru desiacerea mașinelor de scris, cusut, biciclete, și motocicletă. Articole electrotehnice și mecanice.
Livram prompt orice comandă, garantând calitatea mărfii și perfectă funcționare a fiecărui mașini

Încălțăminte durabilă și eftină
CUMPARAȚI DELA
Magazinul I. ANDREI
Str. Smârdan No. 11
Vis-à-vis de Banca Națională, în gang
Marfa lucrată în atelier propriu
Confectionată cu material de primă calitate
MODELE MODERNE
Prețuri foarte reuze

MARELE MAGAZIN
Gheorghe Ionescu
Str. Patriei No. 3 (colț cu Str. Sf. Ioan Non No. 1)
BUCUREȘTI
EN-GROS — Telefon 3-81-66 — EN-DETAIL
Mare asortiment în:
Manufactură, Pânzării, Lenajuri, Imprimare, Șifonae, Tesături de Olendă, Articole de Botez și Nunți, Tricoturi, Fețe de Mese, Prosoape, Etc. Etc.
Toate articolele se vând en-detail cu prețuri de en-Gros și dimineața.

OFENSIVA ECONOMICA LEGIONARA

Revoluția impusă de Mișcarea Legionară în concepțiunile economice curente. Veritabilele finalități ale comerțului, industriei și meșteșugurilor; precumpănirea capitalului moral asupra celui pecuniar; obligațiunile de onoare ale factorului economic —

— Concluzia: Românii sunt apti să-și creieze o viață economică națională proprie și originală —

de NICOLAE BOGDAN

«Dragi camarazi, camarade, legionari sau prieteni, cari ați muncit și luptat aci mai mult sau mai puțin, nu uitați că pasul vostru de astăzi este un pas istoric. PRETUTINDENI COMERȚUL ESTE COMERȚ. LA NOI COMERȚUL ESTE RĂZBOI. Războiul unei rase care în o sută de ani și-a pierdut toate pozițiile, în favoarea unei rase străine năvalitoare».

«În războiul acesta, pas cu pas vei cuceri tu, legionar, toate pozițiile pierdute, dând peste cap orice rezistență».

«În curând bătălii noi vă așteaptă, ele vor urma una după alta».

«Vă așteaptă biruinți și glorii pe care nu le vor putea înfruneca nicio umel-tire».

(Din cuvântarea d-lui CORNELIU Z. CODREANU, rostită la declanșarea ofen-sivei economice legionare).

Da, aceste simple cuvinte, desvâluie întregul fond tragic al vieții noastre economice: «Pretutindeni comerțul este comerț, la noi comerțul este război».

Corolarul logic al acestei axiome impusă de evidența în-săși a lucrurilor: numai o forță românească tânără, însuflețită de spiritul de jertfă, de elanul ofensiv, de activitatea ordonată, concertată și disciplinată a unei armate pe câmpul de luptă, poate susține și câștiga acest răz-boi, iar faptele înșuși au dove-dit-o că această forță românească e în stare să mobilizeze și în domeniul economic toate pute-riile ofensive ale neamului spre a le duce la biruință, nu poate fi decât MIȘCAREA LEGIO-NARA. Fiindcă, după cum a re-marcat-o șeful acestei mișcări, cu prilejul inaugurării primu-lui atelier legionar de croitorie, Batalionul comerțului legionar a pus în funcțiune, în numai cinci luni de activitate, urmă-torile întreprinderi economi-ce, toate viabile și prospere:

Un restaurant de primul rang la Carmen Sylva, l.

naugurat la 25 Iunie 1937; Restaurantul din strada Gutenberg din București, inaugurat la 2 Iulie 1937; Al doilea restaurant la Carmen Sylva, inaugurat la 10 August;

Un mare magazin de co-loniale, — demi-en-gros — în Obor — București, inau-gurat la 3 Octombrie.

O pensune legionară la Predeal, paralelă cu un ma-gazin de coloniale la 24 Octombrie;

Un restaurant la Bucu-resti, în B-dul Basarab, colț cu Calea Griviței la 1 Noembrie;

Un alt restaurant legio-nar la București și tot pe Calea Griviței, în Halele din preajma marilor ate-liere ale C. F. R., inaugurat la 7 Noembrie;

Un magazin de mere și fructe în București, strada Gutenberg, inaugurat la 12 Noembrie;

O papeterie și-o fructerie în București, strada Ro-mană la 14 Noembrie;

Un restaurant legionar de primul rang în Bucu-resti, pe b-dul Elisabeta, lângă Liceul Lazăr, la 21 Noembrie;

Un mare magazin de colo-niale la Bacău, la 2 Decem-brie;

Un magazin de stoffe și de manufactură la Bucu-resti la 9 Decembrie.

Iar la 20 Decembrie, a-telierul legionar de croito-rie.

Toate aceste întreprin-deri, o repetăm, nu numai că sunt viabile și prospere, nu numai că manipulează sutimi de mii de lei zilnic, hrănind sute de produc-tori și deservind mii de con-sumatori, dar ele au reali-zat deja, în scurtul răstimp de când funcționează, una din cele mai edificatoare experiențe economice din câte s'au încercat pe pământul acestei țări: expe-riența economiei legiona-re organizate și însuflețite de un înalt ideal creștin.

D. CORNELIU CODREANU, vorbind legionarilor la inaugurarea consumului legionar din Calea Griviței, în plin cartier muncitoresc

a insistat în cuvântările sale la inaugurările succesive ale între-prinderilor legionare înșiruite mai sus:

Comerciantul și indus-trialul îndeplinesc o func-țiune de o înaltă utilitate în sânul societății în care trăiesc. Ei trebuie prin ur-mare să fie oameni cu re-ceptivitate profesională pe care și-au ales ei, devotați clienților pe care trebuie să-i servească cu constin-ciență și probitate;

Negoțul, meșteșugul sau întreprinderea respectivă, trebuie să asigure acelora cari le slujesc, fie ei com-mercianți, meșteșugari, funcționari sau simpli muncitori, pe lângă drep-tul la onoare și un mini-mum de existență onora-bilă;

Consumatorul nu poate fi nici odată înșelat, cu a-tât mai puțin speculat ori spoliat. Dimpotrivă, el tre-buie tratat cu cea mai rigu-roasă lealitate și corec-titudine, potrivit principi-ului că întotdeauna «clien-tul este acela care are dreptate».

Al doilea răspuns:

Principalul capital al legionarului nu este cel pecuniar ci capitalul moral

Mișcarea legionară a făcut a-poi dovada manifestă, indiscu-tabilă, că baza cea sănătoasă a unei întreprinderi nu este capitalul bănesc împreună cu aptitudinile și cunoștințele de specialitate, ci capitalul moral al Legiunii mai întâi, iar în al doilea rând acela al legionarului investit cu o răspundere și cu o funcție economică.

În ce constă capitalul moral al mișcării?

În faima de invincibili-tate, de corectitudine, de solidaritate exemplară și de înțeleaptă conduită pe care ea și-a dobândit-o ne-greut prin fapte.

În ce trebuie să conste capi-talul moral al legionarului angajat într-un comerț sau într-o întreprindere economică?

Răspuns: În corectitudinea, în capacitatea și-n devotamentul său personal; în încrederea pe care i-o arată Capitanul; în nă-zuința sa necontenită de a se perfecționa și de a răspunde o-norabil tuturor acelor cari l'au cinstit cu încrederea lor.

Și în adevăr, superiori-tatea capitalului moral a-pare ca nedisputată și pre-cumpănitoare asupra ori-cărui alt gen de capital. Fiindcă s'au văzut prăbu-sindu-se întreprinderi ce dispuneau de mijloace fi-nanciare formidabile; nu s'a văzut însă clătinân-du-se o întreprindere con-dusă de un legionar ca-pabil și corect și care pe deasupra va mai simți la spatele său sprijinul direct și activ a un milion de con-științe astăzi, a douăzeci de milioane mâine, organi-zate și comandate ca o ar-mată a vieții și a creației.

Al treilea răspuns: Dar capitalul moral al MIȘ-CĂRII LEGIONARE în general și al fiecărui legionar angajat cu

biruința legionară, oă sun-teți în tranșee, la postul vostru, oă ceiazo faceți a-cum, această bătălie a co-merțului legionar, este un got istoric în viața Neamu-lui nostru.

«De oști profesor sau a-vocat ați că de la nicio o-hară și de pe nicio o catedră nu-ți vei putea servi Neamu-l ca din acest loc, de un-de deschizi drumuri și nă-dejdi de viață nouă, într-o lume în care Români își pierduseră toate nădejdi-le lor».

«Mă adresez tuturoră spunându-vă oă dacă din multe puncte de vedere mai avem a ne perfecțio-na, mi-se umple inima de mândrie când mă gândesc la corectitudinea voastră, care va face epocă în acea-stă țară, la curăția sufle-telor voastre, la dragostea și devotamentul vostru

pentru Legiune și pentru nobila meserie a comerțu-lui creștin».

«Vă îmbrățișez pe toți, dragii mei și țara va va îm-brățișa cu dragostea ei ca pe cei mai buni dintre fiii pe care îi are. Vol, deci, care credeți oă nu vă vede nimeni, nu uitați că Țara voastră vă sărută pe frun-te».

În adevăr, dacă este un tărîm unde etica eroică legionară se manifeste din plin, unde înaltele percepțe creștine s'au aplicat cu cea mai aspră și mai înverșu-nată rigurozitate pentru mă-nținerea și transfigurarea acestui neam, apoi acesta este tărîmul social și economic.

Iar dacă fiecare legionar au-tentă e convins de pe acum de aceai adevăr, noi nu mai avem nimic de adăugat aci în această privință.

Al patrulea și ultimul răspuns:

Prin Legiune, neamul românesc își va mani-festa vitalitatea și originalitatea și în domeniul economic

Am văzut oă în urma nume-roaselor și repetatelor înfringeri suferite de românism pe frontul economic în ultima jumătate de veac, a ajuns să se împământe-nească în această țară prejude-cata absurdă că Românul e înapt să îndeplinească funcțiuni eco-nomice esențiale. De fapt, adevă-rul este că până acum nimeni n'a știut să descopere, să valorifice și să stimuleze aptitudinile eco-nomice înăscute, originale, ale Românului.

Mișcarea legionară a descoper-it aceste însușiri și este pe punctul să le organizeze și să le valorifice. Fiindcă o drept că noi nu ne putem măsura cu jide-nii pe tărîmul înțelegerilor ocul-te, al speculei, al falsităților, al fraudelor, al șperțurilor, al spoliilor muncitorilor până la exploatarea și al coruperii orga-ne-lor de Stat.

Iar dacă am fost înfrinți până acum de ei, este tocmai pentru că am acceptat lupta numai pe terenul ce le-a convenit lor. Înșă în cadrul unei economii organi-zate în conformitate cu anumite norme etice implacabile; în ca-drul unei economii organizate tocmai în scopul de a valorifica simțul de abnegație, de solidari-tate frățească, de disciplină și de corectitudine pe care ni l'au sădit în sufletele noastre pe nea-vătură de creștinism trăit, — hărnicia noastră înăscută, spiritul nostru gospodăresc, voința noastră ne-frântă de a ne ridica numai prin muncă cinstită și prin eco-nomie, vom fi pur și simplu imbatabili. Ori, după cum ați văzut, tocmai acest teren a fost ales de Legiune spre a da lupta decisivă a Neamului, nu numai pentru redobândirea pozițiilor pierdute până acum, dar și pen-tru afirmarea virtuților și apti-tudinilor noastre economice spe-cifice. Virtuți mai prețioase de cât toate marile și variatele no-astre bogății naturale, deoarece numai prin desegroparea și culti-varea lor se va putea face din România o țară, ca Soarele sfânti de pe cer.

Lucrul acesta va fi înțeles a-bea după smulgerea biruinței le-gionare definitive. Când se va putea pătrunde și sensul profetic cuprins în aceste simple cuvinte

ale Capitanului, pronunțate în ziua de 15 Septembrie 1937, cu prilejul constituirii Batalionului comercial legionar:

«Lupta noastră economi-că pe care o declanșăm astăzi, este istorică. Ea va fi înscrisă în cartea neamu-lui».

«Pentru că vom merge cu cea mai mare siguranță din biruință în biruință, înfrângând rezistențe și vrășmașii și spărgând zi-durile mentalității defen-sive și descurajatoare de azi și de ori».

«Vom răsturna păreri și argumente înfrupte de de-ocenii în gândul învins, de-primat și umilit al neamu-lui, dovedind oă totuși din sângele nostru românesc se pot naște negustori în toate domeniile, cari să fi-nă piept oricui și să scoată din luptă pe orice rival».

CONCLUZII

Și acum un ultim cuvânt:

Ofensiva economică le-gionară e a-bea la începutu-rile ei: Primele patrile legionare a-bea a-în-lut contact cu inamicul și în clipa aceasta au loc hărțuile de avantposturi. Măine în-să, când grosul forțelor va fi în formă și când bătălia se va da potrivit pla-nului fixat de comandant, biruința va depăși până și așteptările noastre cele mai optimiste. Cu atât mai mult, cu cât prin Legiune se va afirma strălucit și victorios, însuși genul e-conomic al Neamului, ig-norat până astăzi de toți conducătorii noștri.

*

În sfârșit, biruința a-cesta e cu atât mai dorită, cu cât ea va constitui cel mai luminos semn oă a-tunci adevăratele veșnice ale lui Hristos vor fi căpă-tat trup în rândulă no-astră socială și economică.

Serviciu religios la inaugurarea consumului legionar din București-Grivita

Legionarii și simpatizanți la inaugurarea mazăinii legionar din Bacău

O instituție de interes național: LOTERIA DE STAT

Noul Sanatoriu al Ligii contra tuberculozei, clădit la Brașov din Fondul sanitar

Din zi în zi se evidențiază cât de providențială este marea instituție a Loteriei de Stat, și căt de fericit au fost inspirații și fapte ei, precum și cât de echitabilă a fost alocarea ei.

ESTE ORB NOROCUL?

Așa se zice. Loteria de Stat însă deosebită această bătrână zicală. Fiecare om își are norocul său. Meșteșugul este însă de a nu lăsa să treacă pe lângă tine. Loteria de Stat singură oferă această posibilitate. Dovada celor ce afirmăm este că la fiecare tragere milioanele numeroase se răspândesc pe tot întinsul țării și în Capitală. Și nu este orb norocul pentru că el a pătruns în casele celor umili încercători în soarta lor, schimbând dintr-o dată nefericirea zilei de mâine și truda nesfârșită într-un izvor de fericire, atât de mult visată în nopțile de insomnie și în zilele trăite în neamuri. Roata norocului s-a învârtit parcă îndemnată de o nevăzută mână, tocmai unde trebuia mai mult.

O instituție de interes național

În rândurile de mai jos ne vom ocupa și de însemnătatea de ordin general a Loteriei de Stat. Vom trece peste faptul că în fața ei, oricui are lozul în buzunar, fie bogat, fie sărac, fie din provincie sau din București, are același drepturi la câștig.

Însă, ceea ce trebuie să știe toată lumea este scopul, rațiunea pentru care a fost înființată Loteria de Stat a României.

Mai întâi, trebuie să amintim că înființarea ei se datorește marelui om de știință și de suflet, care a fost profesorul doctor Ion Cantacuzino. El a plecat dela necesitatea de a se spori contribuția publică pentru bugetul sănătății. Veniturile rezultate pe căi directe nu pu-

tea binefăcătoare a milioaneilor, care se revărsa de atât vreme peste țara noastră, s-au împărțit provinciile; între extremitățile României Mari, dela Nistru la Tisa, o linie de aur a dublat punctele cartografice.

Multă vreme s'au avut impresia că tragoria Loteriei de Stat mobilizată numai interesul și nădejdea Capitalei, și ale orașelor apropiate. O eroare de optică, parcă scotea din zona spectaculoasă, restul cetățenilor din provinciile îndepărtate. Era greu să imaginezi că la o anume oră a februarie zile de tragere, se strâng ca razele într-o lentilă, în jurul cutiei magice, palpitantele așteptări ale unei țări întregi. Iți vine să crezi că într'un fund de târgușor basarabean, sau într'un colțon dobrogean, sau undeva la granița Maramureșului, — sunt oameni cari au tot atâtea drepturi la șansă, ca și spectatori în amfiteatrul Fundației Caroli și totuși, atât că magnificele inspirații ale hazardului — ne spun cât de u-surinlică o astfel de închipuire. Târguri și orașele, atât de distanțate de centrul vizual al metropolei, anonime, — asupra cărora atât de rar se abate vre'un eveniment sunt puse în actualitate. Ca prin farmec reputația lor s'armană, rangul lor minor, în ierarhia geografică a țării, capătă alt aspect. Se pun, sub acest raport, pe același picior de egalitate cu localitățile de prim ordin. A fost suficientă o lovitură de baghetă, și s'au trezit concomitent la viață.

Pe de altă parte, nici nu mai se puteau pune probleme noi. S'au recutat atunci la o formă indirectă. Aceasta a fost, în trezirea, Loteria de Stat.

Pentru atingerea scopului propus s'a căutat cea mai bună organizare posibilă, examinându-se planurile de trasere din toate loteriile existente. În cele din urmă, s'a ajuns la crearea unei formule originale, al cărei avantaj este dublă: maximum de șanse pentru jucători și din ceea ce prinosese pe plată câștigurilor plătește Fondul Sanitar al țării o foarte însemnată contribuție.

Când vorbim de contribuțiile acestea, nu trebuie să uităm că Loteria de Stat este concepută în pro-

porții foarte mari și că sumele pe care le realizează și le plătește sunt considerabile.

Organizarea Loteriei s'a făcut, așa dar, după un plan foarte util, care a și dovedit, în practică, valoarea lui.

Bineînțeles, însă, că nu toată lumea câștigă. Sunt și din cei care pierd, mai mult sau mai puțin. Ei trebuie să se consoleze. Și nu numai cu speranța, foarte justă și legitimă că pierzând azi vor câștiga mâine — ei și cu gândul că pierderea lor o câștigă pentru țară și mai ales pentru bolnavi.

Într'adevăr, veniturile Loteriei de Stat am văzut că merg la Fondul Sanitar Național, în cea mai mare parte. Ele se mai îndreaptă și către ministerul Aviației. Dar fondul sanitar rămâne acela care se bucură de contribuția Loteriei.

Ce s'a făcut cu banii economisiți prin Loterie? S'au clădit sanatorii pentru tuberculoză, s'au înzestrat spitale, s'au creat laboratorii însemnate pentru progresul științific și medical al României.

Întă deocă spunem că Loteria de Stat este o instituție de mare și îndovărat interes național.

Inchiderea navigației pe Dunăre

Dirjeciunea Navigației Fluviale Române, a făcut cunoscut dirjeciunii generale C. F. R. că dela 28 crt., cursele vapoarelor de pasageri au fost suspendate între T. Severin și Buziaș. Deosebiră de la aceiași dată, cursele vapoarelor N. F. R. între Giurgiu-Ruscuc și Oltenița-Turcuia, vor circula numai când timpul va fi favorabil.

În consecință, direcția generală C. F. R. a dispus ca stațiunile C. F. R. interesate în trafic combinat cu porturile arătate mai sus, să nu mai emită bilete și recipise de bagaje în trafic combinat C. F. R.-N. F. R.

Plata primei la grâu suspendată

Deoarece ultima decizie a Oficiului de valorificare a grâului, privitoare la menținerea primei de 7000 de lei la vagonul de grâu și 9330 la vagonul de făină, conține unele dispoziții imprecise, Banca Națională a suspendat, pentru un moment, plata acestor prime, până la luarea unei noi decizii.

JUDECATORIA MIXTA SIBIU
SECȚIA C. F.

Publicațiune

No. 11.056/1937, c. f.
Se aduce la cunoștință că debitorul Maria Hietsoh născ. Orond domiciliată în Sibiu, prin cererea înregistrată sub Nr. 11.056/1937 c. f. a cerut radierea mențiunii de asigurare de sub Nr. 3483/1934 c. f. făcută conform art. 26 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 asupra imobilelor cuprinse în c. f. a comunei Sibiu Nr. 352 pentru care cere să fixat termen de înfățișare pe ziua de 25 Ianuarie 1938, ora 9, la sediul acestei instanțe Str. Carmen Sylva Nr. 7, Parter camera Nr. 40, pentru când se citează toți cei interesați.

Se va comunica celor în drept.

Sibiu, la 10 Decembrie 1937.

Judecător (ss). Dr. Alămoreanu

Director de c. f. (ss). Dr. Jura

Pentru conformitate, P. Căndea

Un an de sport românesc

Retrospecțiunea sunt totdeauna interesante și instructive; ele explică fără greș și stăruiește prezente și deschid perspective mai limpezi pentru viitor. Se obișnuiește ca la sfârșitul anului să se cerceteze întreaga activitate a celor douăsprezece luni consumate, să se conștientizeze prin tablouri sinoptice și reșumative evenimente care s'au desfășurat deslănșat sau omogen în chingile unei cauzalități strâns, pe parcursul celor patru anotimpuri atât de deosebite ca preocupări și posibilități.

Sportul își suprapune foarte puțin încheierea ciclului său de activitate pe sfârșitul anului calendaristic. Ultima zi de Decembrie găsește sporturile ori în pauza de mijloc a unei activități întrerupte, ori la un început plin care încearcă să lege firul rupt cu câteva luni mai înainte.

Deaceia nu putem prezenta un bilanș strâns și bine încheiat al unei activități care se desfășoară pe cicluri activ-prapuse și intererente.

Ne vom strădui însă să culegem evenimentele mai însemnate din noianul de fapte întâmplătoare timp de un an și le vom cerceta la lumina credințelor noastre, așa cum am făcut dealfel în fleacare zi dela apărila Bunei Vestiri.

Indiscutabil, anul acesta, sportul care a reușit să ne aducă cei mai mulți lauri atât pe plan intern cât și extern a fost

ATLETISMUL

Vor rămâne o vreme momentele de înaltă tensiune sufletească pe care le-am trăit cu toții în timpul Balcaniadei Atletice, desfășurată în Septembrie la București.

Fiind cea mai bine organizată Balcaniada Atletică, a fost în același timp și cea mai civilă manifestare sportivă desfășurată vreodată atât la Bucu-

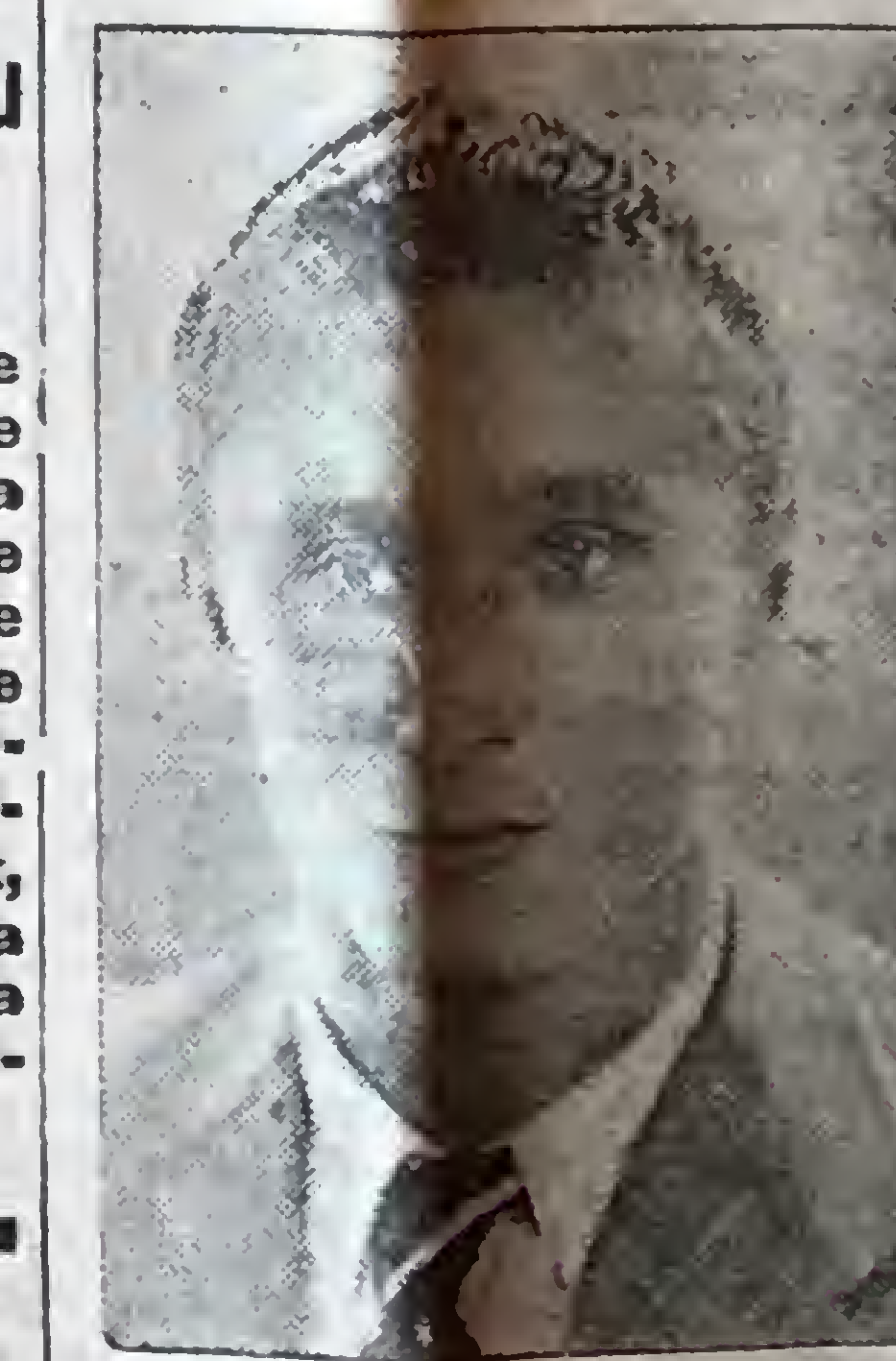
ȘPERA

rești cât și în celelalte capitale ale țării din Europa.

Tot meritul acestui succes revine d-lui ION CAMARĂȘESCU, președintele federației de Atletism, care și-a sacrificat aproape o jumătate de an pentru bunul renume al țării și al sportului românesc, precum și celor doi secundanți ai săi, d-ii THEODOR POPOVICI și COSTIN HERJEU, cari mai tineri, au transformat în fapte toate bunetele intenționale ale președintelui.

Nu trebuie să uităm nici pe cei trei tineri atleti cari au făcut să se ridice de-atâtea ori tricolorul românesc pe culmea învingătorilor: Ghițescu, câștigătorul cupiei Bunei Vestiri, Dinu Cristea și Iordache.

În același timp trebuie să remarcăm activitatea prodigioasă a celor

CALISTRAT

doi cluburi atletice din București, STADIUL ROMÂN, care, sub conducerea d-lui inginer NAE MARESCU a reușit să câștige anul acesta Cupa Carol și să ne dea cel mai bun atlet la Balcaniada, și VIFORUL DACIA, câștigătoare șase ani în șir a Cupei Carol și peplulera de nădejde a atletismului românesc.

O mențiune specială merită tânăra secție atletică a VENUȘULUI, care, sub conducerea prietății și însoțită de d-lui CONSTANTIN LEOVEANU a reușit să pună pe picioare cea mai bună echipă de juniori din țară.

Deosebiră clubul atletice PRE-

deal și a făcut și în acest an datoria, organizând excelent campionatele naționale.

În orice caz, 1937 a fost cel mai frumos an al atletismului românesc și ne-ar părea rău dacă până noastră grăbită ar fi trecut cu vederea pe vreunul care peis muncă, priceperea și dragostea sa a contribuit la realizarea minunate amintiri mai sus.

Pe același plan, cu aceeași merite și cu aceeași buni urmăritori pentru bunul renume al vâjzoșiei românești se găsesc și echipa de

CALAREȚII MILITARI

Într-o săptămână calareșilor noștri, începând cu strălucitele rezultate obținute de căpitanul Rang la Olympia din Berlin și sfârșind cu excepționale performanțe înabandite în toate capitalele europene, au înțeles cu nume de aur în tabloul de onoare al neamului nume cari Rang

OANA

Chirculescu, Topescu, Apostol, Tudoran, cărora sportivii români le vor rămâne pentru totdeauna recunoscători.

Căldreții noștri au purtat pretutindeni cu demnitate și cinste uniforma care-i pune în slujba unui ideal concretizat prin fanionul național.

FOOTBALLUL

În alți ani reșele necontestat al manifestărilor de sport s'a făcut în acest an depășit de ramurile sportive amintite mai sus.

Ou o activitate destul de mare pe plan internațional, echipa așa zisă națională a reușit un rezultat bun la Lodz, unde a învins Polonia, apoi o serie de rezultate ridicele în aventura balcanică, o înfrângere la Belgrad și o serie de meciuri nule cu Cehoslovacia, Belgia, Suedia etc. pe teren propriu.

Bilanțul moral este defavorabil la acest capitol, deoarece în forurile oficiale de fotbal a domnit și anul acesta aceeași incurie, aceeași poziție dușmănoasă față de ideea națională, aceeași teamă de a lăsa taurul de coarne în situații decisive.

Mult mai frumoasă a fost pe planul internațional activitatea cluburilor, în fruntea cărora se așează campioni naționali pe 1937 și din această toamnă, VENUȘ, ou ma churi și rezultate strălucite atât pe teren propriu cât și în străinătate mai ales la Budapesta, unde s'au în-

pus ca o echipă de calibru excepțional și VICTORIA din Cluj cu un meci meritos și un rezultat favorabil față de Admiră. Figură frumoasă au făcut și Rapid din București și Ripensia din Timișoara.

Pe plan intern remarcăm formula nenorocică care a adus la sărăcie cluburilor și la scăderea standardului calitativ al fotbalului românesc.

Totuși, s'au menținut și au făcut o figură cât se poate de frumoasă mai ales cluburile Tricolor, Universitatea, Gloria, Sportul Studențesc, Colțea.

VENUS

O mențiune specială trebuie să facem despre Venus. Această echipă care s'a întemeiat din arândul numai pe elanul său sufleteș și pe dorința de victori românești, în ultima vreme s'a încheiat ca o formație de mare anvergură, cu posibilități care depășesc standardul obișnuit al echipelor noastre de primă categorie.

Acest lucru ne bucură, întrucât Venus și-a păstrat și prima ei înfățișare de clubul românesc, determinând romanizarea în bună parte a moulor cluburi, care au observat că pe linia veche își pierd simpatia, precum: Juventus, Rapid.

RUGBY

Cu un campionat nereșul și amestecat și cu diverse cupe (a României, a lui X, a lui Y, a ceasorniceilor etc.), rugbyul nu trădește vremea prea bună. Aceasta mai ales din cauza conducerii federale, naționalizată de prezența d-lui Caracostea, om — poate — ou intensități bune, dar lipsit de putere de muncă. Această situație o pășim și la derapaj de tenis unde este prezidinte tot d. Caracostea.

Dintre garniturile de rugby sau remarcăm Tennis Club Român și Sportul Studențesc. O figură frumoasă au mai făcut și Viforul Dacia și Stadiul Român.

În prezent Sportul Studențesc trece din succes în succes într'un turneu prin Franța, lucru pe care-l înșeură dar nu-l reușește Stadiul Român.

NATAȚIE

Încheiat de mult, activitatea înnoțului s'a soldat cu rezultate surprinzătoare. Campionatul național atât la natație cât și la water-polo a fost câștigat de tânăra secție de specialitate a Viforului Dacia, de sub conducerea excelentului organizator d. Victor Catina.

Se pare că anumite nevoi de româ-

nizare vor sta în anul ce vine activitatea tinerilor complut.

CELELALTE SPORTURI

Ne-au adus rezultate felerite și au umplut grupările polisportive, printre care Sportul Studențesc, cu o seamă de campionate, mai ales la sporturile minore (volley, basket etc.).

Dealfel Sportul Studențesc a cucerit cele mai multe campionate naționale și regionale.

La handball s'a observat o lipsă de activitate care se explică în bună parte prin lipsa de cluburi.

Sporturile de iarnă nu și-au înnoțit încă o activitate temeinică, iar hockeyul pe gheață își dispună până năa alia campionatelor regionale.

BILANȚ

În general sportul românesc a trăit un an foarte agitat, bogat în manifestări și cu o pronunțată orientare spre românism.

Sperăm că în anul ce vine ascensiunea spre "mai bine" și "mai românesc" va continua cu succes, mai ales că la orizont se profilează speranțele verzi ale unei Români care va înțelega să trăiască numai prin români și pentru români.

Virgil Popescu

Stăpânii zăpezii

Nu este prea ușor să amuzi oarecui zăpezii și o domni.

Sporturile pe zăpadă sunt deosebite și spectaculoase pe atri de pline de riscuri și neprevăzute — și de aceea se dă o adevărată bădăltă între reprezentanții diferitelor țări pentru a cuceri locurile cele dintii în această superbă întrecere a îndemnării și curajului.

Adesea prin sport se pot verifica și promova în notorietate chiar virtuțile de rasă.

Noi ne putem mindri că în luna ianuarie pe zăpadă am dat adevărați Siegfriedi ale căror isprăvi au făcut să se vorbească cu respect și admirație de noi și în orice caz, să se fixeze în conștiința geografică a multor din călătorii noștri din Occident, amănuntul că România nu e situată pe undeva prin sudul Australiei...

Flăcăii aceștia ne-au dus foima peste mări și țări și au făcut pentru Tara noastră ceva "mai mult decât un discurs elocvent sau un zâmbet diplomatic la Geneva.

Ne gândim mai ales la strălucitul PAPAȘA care a splendeat cu abob-ul său nădărdăv, în turea victorioasă de tinerețe și neînfricată, celebra pistă americană de "Lake Placid" provocând pretutindeni nu mai mult decât ar fi putut-o face cinoi uniforme pompoase de plenipotențari (a căror utilitate, voi, n'o contestăm otuș de puțin) sau un întreg ciclu de conferințe finit de "Asociația româno-americană a

Nici figura blondă a regretatului VASILE DUMITRESCU — camaradul de eforturi și de biruinți al lui Prim — nu lipsește din galeria măștrilor omătului.

Acesta din urmă, polisportiv și el, a fost îned înghițit într-o zi, de vâzduhuri, deși se învâzase să olinece prin ele ca pe covorașele de zăpadă...

Am mai putea pomeni și pe alții 1-om ales pe cei mai reprezentativi.

Vor mai apărea înod. Curajul, temeritatea, îndemnarea, perseverența, reflexul și spontaneitatea sunt facultăți îndesute ale neamului nostru.

În sporturile pe zăpadă ele sunt reclamate mai mult decât oriunde.

Deaceia nu ne temem că drumul glorioș trase de acești neînfricți predecesori nu va găsi urmaș demni.

La lanțul superb împletit de Papășă, Prim, Dumitrescu, se vor adăuga încă multe verigi de aur.

În lupta zăpezii care e lupta curajului și a tinereții, vom culege încă multe victorii pentru culorile pe cari le iubim.

Primii pe crește înalte și albe, așa și vedem acum pe băieții noștri, stăpâni țării și neînfricți peste împărăția zăpezii...

ANASTASE IFTIME

ALLO OBOR!

Cumpărați cu încredere încălțăminte

„Florida“

Dela vechiul magazin românesc „Gheorghită“

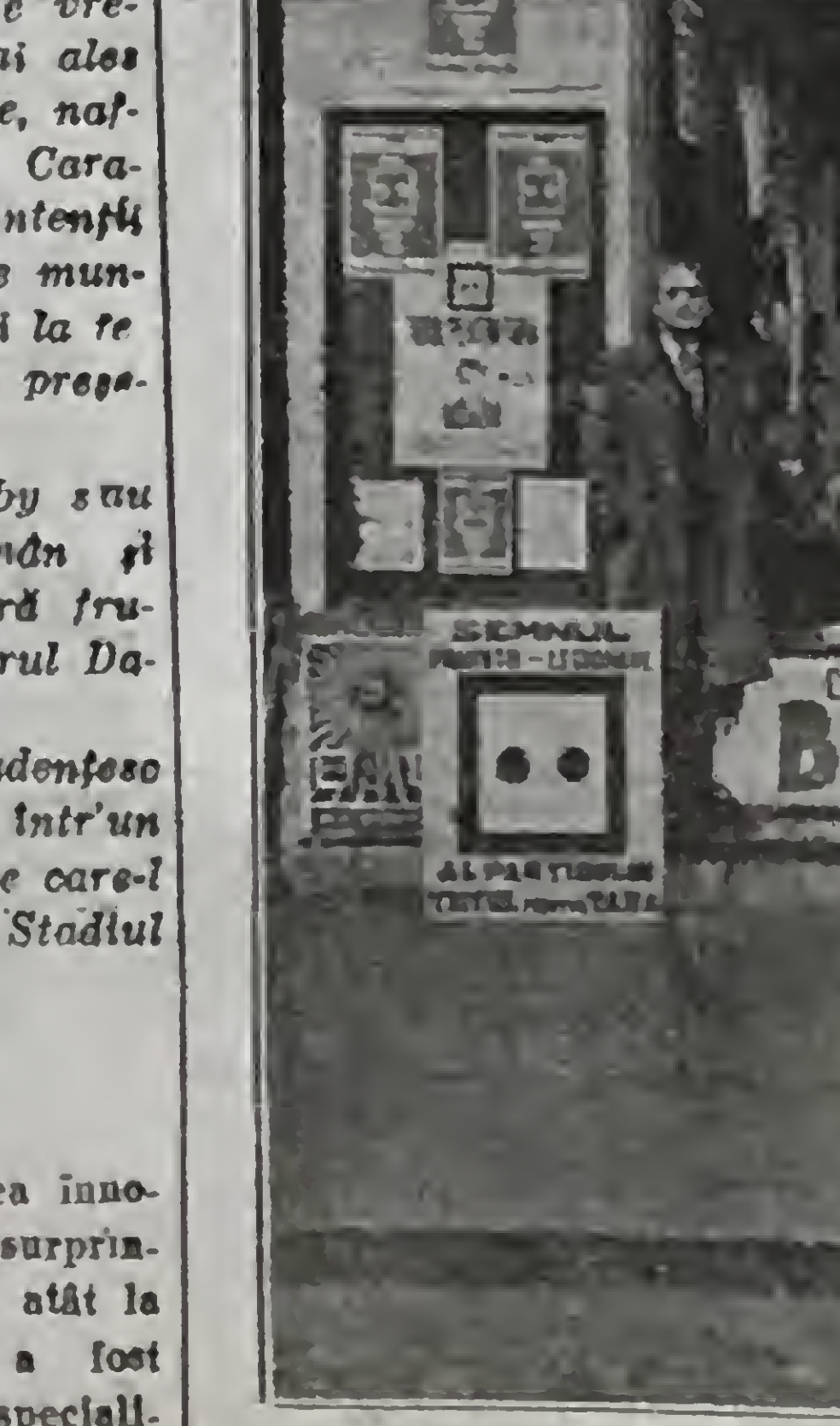
N. & G. Dobrescu Șos. Ștefan cel Mare, 250

Tel. 2.44.93 (Bariera Moșilor)

Librăria

Camaradului Mihai Cighir

Câmpina

Urează Onor. sale clientele, tuturor prietenilor și cunoștințelor

ANI MULȚI ȘI FERICIȚI

Se pare că anumite nevoi de româ-

Blanăria Costică Mihăilescu,
cu ocazia anului nou urează onoratei
clientele și prietenilor, fericire
și prosperitate pe anul 1938

Gh. C. Apostolescu
En-gros Coloniale En-detail
Calea Griviței 467 — Telefon 350.83
Ajuns în pragul anului nou, transmite
distingei sale clientele, furnizorilor prietenilor și cunoștințelor sincere felicitări
și urări de o perpetuă prosperitate și
sănătate în viitor.

VIRGIL MATEI
proprietarul primului magazin românesc
creștin de jucării „VISUL COPILOR“
Smârdan 18, mulțumește distingei sale
clientele pentru concursul dat de Sf.
Sărbători și-i urează ani mulți fericiți
tuturor